

Ob dnevu borca

Letošnje praznovanje posvečamo TITU – človeku, revolucionarju. Njegova osebnost je najgloblje povezana z našim najbolj dramatičnim in najslavnejšim obdobjem zgodovine. Praznujemo z uspehi in rezultati 60. let revolucionarnega dela KPJ oz. ZKJ, organiziranih delavskih sindikatov, mladinskega gibanja po ustanovitvi SKOJ, naprednega ženskega gibanja, s skupno borbo delavskega razreda, za boljšo sedanost in prihodnost.

4. julij 1941 leta je začetek oboroženega upora in revolucije. V tem revolucionarnem obdobju smo pod vodstvom KPJ in Tita izvajali zmago nad okupatorjem in razrednimi sovražniki. KPJ je pod Titovim vodstvom pozvala pripravljene množice narodov Jugoslavije, a posebej mlado generacijo s komunisti na čelu, prekaljeno v šestojanuarski diktaturi in marčevskih demonstracijah, v narodno osvobodilno vojno in socialistično revolucijo. Praznik borcev pomeni začetek oborožene revolucije, za zmago skupne borbe vseh naprednih organiziranih sil. Tu je bila po besedah Edvarda Kardelja mladina eden izmed najbolj učinkovitih revolucionarnih odredov. V času najhujšega preganjanja so bili mladi pripravljani žrtvovati svoja življenja. Vrsta let ječe za ljudi, ki so zamenjali udobnost z borbo in žrtvami. To je zahtevala revolucionarna zavest, jih je prekalila. Tako so v času, ko so pojili zemljo s krvjo, ko so jim življenja ugašala, umirali v zavesti, da stopajo na njihova mesta novi borci, revolucionarji, ki bodo nadaljevali boj z istim žarom in poletom.

Z enakim poletom so se mladi lotili obnove domovine in graditve temeljev za nepretrgan razvoj samoupravne socialistične ureditve. Vse bolj so prenašali in sprejemali ter uresničevali pridobitve NOV in naše revolucije v vsakodnevno življenje. Te revolucionarne pridobitve so razvijali v neomajnost bratstva in enotnosti naših

odločnostjo so se uprli inform-birojevskemu pritisku, nacionizmu, liberalizmu in etatizmu, ter z revolucionarno odločnostjo gradili, zagovarjali našo revolucionarno pot razvoja humane, srečne in lepe samoupravne socialistične skupnosti. Z dograjevanjem aktivne politike neuvrščanja in nevmešavanja z vso budnostjo zavračajo vse blokirske pritiske od zunaj kakor druge, ki imajo namen preprečevati našo samostojno pot v graditvi družbenega reda.

V današnjem času pomeni 4. julij – dan borca obletnico našega oboroženega upora. Pra-

znujemo dosežke učinkovite na poti k samoupravnemu socializmu. Ponosni smo na naš prispevek na tej poti. Pohodi po poteh nekdanjih partizanskih enot, obiski krajev iz NOV in revolucije, partizanskih domačij, kjer so našli partizani vso pomoč in podporo, kjer so se sprejemale najvažnejše odločitve KPJ oz. ZKJ, OF in drugih, delovne akcije mladih pri obnovi porušeni delov domovine v potresih in ureditve krajev, so samo del prehojene poti borcev NOV, del negovanja tradicij NOV.

Zmagovita pot naše revolucije, je z vsemi prvini v tkana v naše življenje in delo na vseh področjih. Bogati tako znanstvene, kot dejanske dosežke. To je mogoče zaradi stalne

prisotnosti in nenehnih revolucionarnih dejanj do danes. Pod vodstvom Tita in po njegovi oceni smo na temeljih ustave in zakona o združenem delu dosegli nove vzpodbude za povezanost naše večinacionalne skupnosti, enotnost in enakopravnost narodov in narodnosti Jugoslavije.

Dokazali smo utemeljenost delegatskega sistema in dosegli popolno stabilnost samouprave. Trdno smo odločeni vse dosežke revolucije zaščititi, jih obvarovati in ubraniti, očitati ter razvijati.

Vsem borcem NOV in občanom v naši občini čestitamo ob DNEVU BORCA.

OBČINSKI ODBOR ZZB NOV
MOZIRJE

Pohod pionirjev po poteh XIV. divizije

Iz velenjske občine je prispelo 13. junija 1979 ob 10.30 uri na Smrekovec 105 pionirjev. Njihov pohod je potekal od Paškega Kozjaka, Graške gore, Raven pri Šoštanju, Cirkovce preko Velunje do Žlebnika, kjer je padel pesnik Kajuh.

Na pohodu, ki je trajal tri dni, se je izmenjalo preko 2000 pionirjev. Med pohodom jih je spremljalo 5 pripadnikov SLO in 6 tabornikov.

Na Smrekovcu so od njih prevzeli pohodne zastave in torbico pionirji osnovne šole iz Ljubnega ob Savinji,

ki so pripravili tudi kratak kulturni program. Pionirjem in ostalim pohodnikom pa je spregovoril predsednik občinskega odbora ZZB NOV Mozirje, Vlado Košir. Po krajšem počitku smo nadaljevali pohod od kmetije Kugovnik (1240 m), v Planini št. 32. Tu smo zaprosili Kugovnikovo mamo, Jožefo Brglez, ki ima že 78 let in njenega sina Jožeta, da sta nam v kratkih besedah povedala, kako je bilo pri njih med vojno in ob pohodu 14. divizije, kjer se je tudi pri njih

zadržal nekaj časa štab te divizije, nato je moral gospodar peljati predhodnico v Planino do Rabona. Tu so se pogosto zadrževale razne partizanske enote. Nemce pa skoraj celo leto ni bilo, je dejal sin Jože. Ko smo vprašali Kugovnikovo mamo, kako se ji dopade tako visoko v Planini živeti, pa je dejala, da je poleti zelo lepo, v zimi pa res težko.

Nato smo nadaljevali pohod na Ramšaka mimo Lojena k spomeniku v Rastkah. V Ljubno smo prispeli ob 16 uri. Pred šolo so nas pričakali pionirji z učitelji in nas pozdravili.

14. junija ob 8. uri so v Ljubnem prevzeli zastave in torbico pionirji osnovne šole iz Luč in nadaljevali pohod mimo spomenikov v Radmirju in Homu, kjer je vtil dež, da smo morali vedriti.

V Gornjem gradu so pripravili lep kulturni program v šoli pionirji osnovne šole iz Luč in predali zastave ter torbico pionirjem iz Gornjega grada. Popoldan smo nadaljevali do Šmartnega ob Dreti in naslednji dan do Nazarij. Med pohodom smo se ustavili tudi pri teritorialnih enotah, ki so že zaključile vaje. Tu je nas pričakala tudi skupina televizije in nas snemala. Zvečer smo prisostvovali kulturnemu programu v Nazarijah, ki je bil zelo pester in bogat. Žal je program motilo slabo vreme.

Naslednji dan, 16. 6. 1979, smo se v Mozirju priključili ostalim pionirjem iz cele Jugoslavije in predali raport generalu Ivanu Dolničarju – Janoški.

Našega pohoda iz Smrekovca do Mozirja se je udeležilo 300 pionirjev iz osnovnih šol v gornji Savinjski dolini. Posamezne šole so med pohodom imele imena Tomšičeva, Serčerjeva in Bračičeva brigada. Ta pohod so tudi spremljali planinci, borci NOV, taborniki in T. O.

ANTON IKOVIČ

Kugovnikova mama pripoveduje

Veličasten zbor pionirjev

V Mozirju so se zbrali pionirji iz vseh delov naše države na 14. srečanju. Preko 5000 mladih in razigranih ljudi je veselo prihajalo v Gornjo Savinjsko dolino, da bi se srečali in da bi se spoznali, saj bratstvo in enotnost naših narodov ne pozna meja republik. Vsi so bili eno – Jugoslovani! Tudi predstavniki najmlajših iz tujine so prišli. Zbor je pomenil hkrati tudi zaključek letošnjih pionirskih iger, ki so potekale pod geslom „Narava, zdravje, lepota“.

Med pionirje so prišli vidni predstavniki naše družbe kot Stane Dolanc, Andrej Marinc, Viktor Avbelj, Stane Repar, Jože Zakonjšek, Ljubo Jasnič, Vida Mikuš, Niko Lukež, ter generalpolkovnik Ivo Dolničar – Janušek. Med gosti so bili še vidni predstavniki sosednjih občin in borci NOV. Navzoče je pozdravil predsednik SO Mozirje H. Cop. Nato je prevzel general Dolničar raport komandanta pohodne enote, ki je hodila po poteh legendarne 14. divizije.

Stane Dolanc, član predsedstva CK ZKJ, pa je nagovoril zbrane takole:

Veliko je naše zadovoljstvo, ko vidimo tu, enako pa tudi na vseh zbore pionirjev širom po Jugoslaviji – izraze in manifestacije ljubezni mladega rodu do domovine, naših narodov in tovariša Tita, za bratstvo in enotnost ter še druge velike pridobitve naše socialistične revolucije, katere borci ste postali tudi vi tistega dne, ko ste si privezali svoje rdeče pionirske rute. Ko tudi z današnjo manifestacijo izražamo našo hvaležnost tistim, ki so našo sedanost ustvarili, izražamo istočasno tudi prepričanost, da bodo tudi mlade generacije nadaljevale pot, ki so jo začrtali in začeli jugoslovanski komunisti na čelu s tovarišem Titom. Veliko tovaršstvo in bratstvo, skupno trpljenje za boj, ta nerazdružljiva enotnost nam je največ pomagala, da smo premagali sovražnika. Združenih in pobratenih narodov ne more nihče premagati, je med drugim dejal v uvodnih mislih Stane Dolanc.

Dolžnost vseh vas, pionirjev in mladincev je, da nikomur nikoli ne dovolite, da bi to bratstvo in enotnost omajal, da bi zasejal tudi najmanjše seme razdora. Čuvajte kot zenico svojega očesa ter še naprej negujte in razvijajte to največjo pridobitev revolucije naših narodov in narodnosti, za katero so dali svoja življenja tudi številni vaši vrstniki. V vas morajo preiti vse najpozitivnejše lastnosti naših narodov, ljubiti morate svojo domovino, ljubiti svoje in druge narode Jugoslavije in še močnejše utrjevati enotnost jugoslovanske skupnosti! Kajti, dragi moji pionirji, brez bratstva in enotnosti ne more biti močne in srečne Jugoslavije, kakor brez takšne skupnosti ne more biti niti močne in srečne Slovenije, Hrvaške, Srbije, Bosne in Hercegovine, Makedonije, Črne gore, Kosova in Vojvodine. Spoznavajte že od mladih nog vse kraje in ljudi naše dežele, njihove narodne običaje, kulturo, glasbo, pesem in vse drugo. Prepevajte skupaj, v vseh naših lepih jezikih. Organizirajte partizanske pohode in zборе, športna tekmovanja, kulturne prireditve, hodite v goste k svojim vrstnikom in sprejemajte jih razširjenih rok in odprtih

src. Ob vsaki priložnosti gojite to najčudovitejše seme, ki pomeni življenje, seme bratstva in enotnosti, medsebojnega tovaršstva, sloge in ljubezni. In že takoj na začetku, če se pojavi, izruvajte sleherni plevel, kakor ljuliko z žitnega polja. Ne dovolite, da bi to pšenico zlatega klasja karkoli zaviralo v rasti. Kajti bratstvo in enotnost sta tudi vnaprej jamstvo za vse naše zmage.

V vas, naših pionirjih in cicibanah, vidimo mi starejši še bolj nesebične in še bolj odločne zidarje in čuvarje bratstva in enotnosti narodov in narodnosti Jugoslavije, to pa nas navdaja s ponosom. To potrjuje tudi ta vaš današnji praznik.

V vaši pesmi, v vašem vedrem nasmehu, v vaših pridnih rokah, v vašem nezaustavljivem koraku in močnem bitju vaših src, v tem nezadržno prihajajočem velikanskem gorskem hudourniku, ki vali vse pred seboj, vse, kar se mu postavlja čez pot, pa naj bo še tako strma in težka, odmeva glas prihodnosti Jugoslavije. Vsi mi vam globoko zaupamo, dragi naši pionirji in mladinci – in zato se ne bojimo, kaj bo jutri, kdo bo prevzel breme odgovornosti za prihodnji razvoj.

Glôboko smo prepričani, da boste stopali po stopinjah svojih očetov in mater in da boste kot zenico svojega očesa čuvali pridobitve revolucije, v kateri so oni aktivno sodelovali – svobodo in neodvisnost države, oblast delovnega ljudstva ter bratstvo in enotnost. Vem, globoko sem prepričan, da bo prej Sava začela teči nazaj proti Triglavu, kakor pa bi vi dovolili, da bi bilo tu, v Jugoslaviji, nekaj drugega kakor danes, kar smo si izbojevali s težkim in krvavim bojem vseh naših narodov in narodnosti pod vodstvom ZKJ in tovariša Tita.

Pot, po kateri boste hodili, ne bo vselej posuta z rožicami, ampak se boste morali včasih prebijati tudi skozi trnje. Tudi vaš boj in delo ne bosta lahka. Naša revolucija še ni končana – bitke še trajajo. Jutri boste postali aktivni udeleženci teh

bitk – in prav tako boste imeli svoje junake, junake dela in znanja, mnogi izmed vas pa bodo nekega dne postali znani v svoji ulici, vasi in mestu kot dobri delavci, učitelji, zdravniki, inženirji, piloti in podobno, nekateri pa tudi po vsem svetu slavnj kot atomisti, umetniki ali športniki.

Danes je vaša glavna naloga, da se učite, da si prizadevate dobro obvladati učno snov in preberete čimveč knjig, da bi se kar najbolj usposobili za življenje, ko boste odrasli. Trudite se, da boste te šolske dni preživeli vedro in veselo, da se boste učili in tudi igrali.

Hkrati, ko hodite v šolo vi, stopa tudi širom po svetu, v tisočih vasi in mest, na milijone dečkov in deklic prav tako v to najlepšo in najkoristnejšo stavbo, ko jo je človek kadarkoli postavil. Vse to je veliko mravljišče, ki se ob zori zbudi in napoti v šolo. Dobro se spominjam besed nekega starega učitelja, ki je govoril: „Če bi se ustavilo to gibanje otroških mravljic, bi se človeštvo vnovič znašlo v suženjstvu. To gibanje je napredek in upanje sveta!“

Napredku pa ni ne konca ne kraja! Človek že leta po vesolju. Njegova noga je že stopila na Luno. Zato se morate dobro pripraviti za svoj jutrišnji dan. Prvo in najtemeljnejše znanje pa dobite prav v šoli. Knjiga vam bo pomagala, da boste odkrili sebe in svoje možnosti ter da boste še bolje videli svet, v katerem živite – in da ga spreminjate, da bo boljši kakor danes. V tem gibanju k napredku in miru je človeštvo še vedno komaj na prvih stopnicah.

Ko boste odrasli, boste najbolje doumeli, kaj pomeni šola in da so bili šolski dnevi pravzaprav vaši najlepši dnevi v življenju, da ste v tem vašem prvem hramu znanja in kulture našli veliko dobrih tovarišev, da je delček vašega srca za vselej ostal v tej prvi veliki družini, delovnem kolektivu, v katerega ste vstopili kot otroci v spremstvu mam in očetov, iz njega pa ste stopili kot zreli mladinci in mladinke.

Nekega dne se bodo vaša pota razšla, pri nekaterih izmed vas že letos, pri drugih naslednje leto, in tako naprej. Končali boste šolo, se šli učiti obrti ali študirat naprej, pa se boste zelo hitro vključili v to drugo veliko mravljišče – delovnih ljudi. Postali boste odrasli ljudje, družinski očetje, pridni delavci – samoupravljalci. Mnogi izmed vas bodo odšli tudi v svet.

Videli boste velika mesta in čudovite spomenike, velika morja in jezera, potovali boste z letali, ki so hitrejša od zvoka. Z eno besedo – videli in doživeli boste prav od blizu tisto, o čemer ste se učili v urah zemljepisa, gledali na televiziji ali poslušali od svojih staršev.

Vendar na tej veliki in dolgi poti nikoli ne pozabite na svoje rodno mesto, na svoj rodni kraj, na svojo mater, ki vas je hranila in negovala, ko ste bili bolni, na svojega učitelja, ki vas je naučil črk, oziroma na tisto skromno šolsko stavbo, v kateri ste utrjali prvi cvet znanja. Ne pozabite niti na potoček, na gozdiček, v katerem ste se brezskrbno igrali, niti na domovino, v kateri ste odrasli. Naj v vas vselej močno bije junaško srce vaših prednikov, na katere boste, prepričan sem, vselej ponosni, ker so bili resnično veliki junaki in ker so dali vse, kar so mogli, da bi vi živelj bolj in srečneje.

Na tej dolgi poti vam želim veliko uspehov, radosti in sreče!

28. ZBOR PLANINCEV PTT

Letos bomo pozdravili v naši dolini na zboru planincev PTT delegate iz vse Jugoslavije. Zbirno mesto so določili v Logarski dolini. Pričakujemo kakih 450 delegatov, ki si bodo po skupinah ogledali dolino, drugi bodo obiskali nekatere naše planinske postojanke in tretji bodo šli na visokogorski izlet. Načrtujejo, da bi se zbrali v času od 1. do 3. julija t. l. Že sedaj pripravljajo načrte za posamezne skupine, saj se zavedajo, da bodo mnogi med njimi prvič v naših krajih in jih seveda vse zanima. Neposredno dela na pripravi celjsko planinsko društvo PTT.

Gostje na srečanju pionirjev v Mozirju

JUNIJ 1979

O obveščanju, vzgoji ter izobraževanju

Predsedstvo občinske konference SZDL Mozirje je na svoji seji temeljito proučilo pereča vprašanja družbenega in javnega obveščanja v občini. Uvodoma je bil podan pregled stanja na tem področju. Ugotovljeno je bilo, da se je v pogledu družbenega obveščanja storilo malo. Pripravljajo se enotna stališča glede tega v državnem merilu. Doseči se želi poenotenje pristopa k zbiranju in uporabi podatkov, ki so zanimivi za delegatsko bazo in za druge uporabnike. Vse preveč je tistih, ki razne podatke zahtevajo, premalo pa tistih, ki bi te podatke oplemenitili in jih stavili na voljo delegatom in organizacijam, ki te potrebujejo pri svoji dejavnosti. V sedanjem načinu je še premalo odprtosti in uporabnosti zbranega gradiva. To služi mnogokrat za temelj poslovnih ali političnih usmeritev, prav zato morajo biti načela temeljitosti in javnosti upoštevana.

Glede javnega obveščanja pa so navzoči menili, da je naše območje zelo pestro, tako po sestavi prebivalstva, kakor tudi po terenskih prilikah. Gre za bolj redko naseljeno območje, ki je vsled tega težje dosegljivo po sredstvih javnega obveščanja, kot pa strnjena naselja. Prav zaradi tega in predvsem zaradi naše obmejne lege je treba posvetiti dobremu in sprotne obveščanju naših občanov vso skrb. Predsedstvo je zadalilo posebno delovno skupino, da predlaga izhod iz trenutnega stanja. Ob tem je treba upoštevati dejstvo, da so pri nas še predeli, kamor ne seže signal televizije, pa tudi takšni so, kjer se celo radio Ljubljana ne sliši, kaj, da bi lahko poslušali lokalne radijske postaje Celje in Velenje. Posebno kritično je glede II. TV mreže.

V nadaljevanju je predsedstvo obravnavalo sklepe problemske konference o vzgoji in izobraževanju, ki je bila pred časom v Mozirju. Na njej je bila imenovana posebna delovna komisija, ki naj bi pripravila sklepe, potrdilo pa naj bi jih predsedstvo. Ob predlogu so se zadržali v poglobljeni razpravi. Sklepi, ki so se v obravnavi sprejeli se delijo v tri skupine: predšolska vzgoja, osnovna šola in usmerjeno izobraževanje. Posebno temeljito so razpravljali o razmerah v otroškem varstvu.

Nato so obravnavali še nekatere zadeve okoli delavske uni-

verze v Mozirju. Razpravljali so tudi o problemih celodnevne šole.

Ob koncu seje so sprejeli predlog o imenovanju svetov, odborov in komisij pri OK SZDL Mozirje.

(nadaljujemo s Stališči in sklepi problemske konf. SZDL)

O problemski konferenci o vzgoji in izobraževanju je bila objavljena kratka informacija že v prejšnji številki „Savinjskih novic“, vendar je prav da se članstvo SZDL seznani tudi s stališči in sklepi, ki jih je sprejelo predsedstvo na omenjeni seji. Ta stališča in sklepi bodo osnova za hitrejšo reševanje najbolj perečih problemov na tem področju.

PREDŠOLSKA VZGOJA:

1. Družbenopolitične organizacije, vzgojnovarstveni zavod Mozirje in delovne organizacije naj pokrenejo akcijo v smeri osveščanja delovnih ljudi in občanov glede vzgojne funkcije vrtec.

2. Vzgojnovarstveni zavod naj razvija tudi ostale oblike predšolske vzgoje, kot so: ure pravljič, skrajšani programi, vzgojno delo na otroških igriščih itd.

3. Nujni so takojšnji ukrepi v zvezi s povečanjem prostorskih zmogljivosti vrtca v Mozirju ter glede uvajanja novih oddelkov v Solčavi in Smartnem ob Dreti, pri čemer naj se VVZ tesneje poveže s krajevnimi skupnostmi.

4. VVZ naj takoj pristopi k izdelavi vsebinskega programa dela in pospeši izdelavo tehnične dokumentacije za izgradnjo vrtca v Mozirju.

Rok: do septembra 1979.

5. Glede odprtih vprašanj na področju vzgoje in varstva, samoupravne organiziranosti itd. izvršijo zadolženi člani predsedstva OK SZDL Mozirje razgovor z v. d. direktorja VVZ Mozirje.

Razgovor izvršijo naslednji tovariši: Hinko Čop, Ivan Purnat, Stane Kranjc in Majda Urank.

OSNOVNA ŠOLA:

1. Odnovne šole v mozirski občini naj v svojih letnih delovnih programih operacionalizirajo sodelovanje s krajevnimi skupnostmi, družbenopolitičnimi organizacijami ter z delovnimi organizacijami (in obratno) v smislu:

— poklicnega usmerjanja učencev,

— glede pridobivanja znanjih sodelavcev kot mentorjev za interesne dejavnosti in

— glede vključevanja v svobodno menjava dela in s ciljem podružbljanja vzgoje in izobraževanja. 2. Ravnatelj osnovnih šol naj izdelajo elaborate o razvojnih možnostih podaljšanega bivanja ter celodnevne osnovne šole do septembra 1979, upošteva:

— kadrovske probleme,
— prostorske možnosti,
— odnos okolja (starši in učenci).

3. Skupščina občinske izobraževalne skupnosti naj ob pomoči strokovnih organov pripravi analizo glede razvoja osnovne šole v Mozirju in šole v Rečici ob Savinji.

USMERJENO IZOBRAŽEVANJE:

1. Nujno je, da se prične sistematično in dolgoročno pla-

niranje kadrov v vseh organizacijah združenega dela. Organizacije združenega dela naj do decembra 1980. leta opredelijo dolgoročne, srednjeročne, kot tudi kratkoročne potrebe po kadrih.

2. Nujna je večja angažiranost delegatov združenega dela v posebnih izobraževalnih skupnostih pri razvijanju oziroma oblikovanju profilov kadrov za svoje potrebe.

3. Pri usmerjanju učencev v poklice je treba upoštevati tudi interese učencev (in staršev).

4. Delavska univerza Mozirje naj vrši tudi funkcijo koordinatorja izobraževanja za odrasle v občini, ker je večina delovnih organizacij v občini premajhnih, da bi lahko imele svoje referente za izobraževanje.

5. Družbeno-politično izobraževanje mora postati sestavni del izobraževanja delavcev v združenem delu.

M. P.

Prosvetno društvo Mozirje

Tukajšnje prosvetno društvo je imelo redni občni zbor, na katerem so izvolili novo vodstvo in sprejeli načrt dela za prihodnje obdobje. Ugotovili so, da so posamezne dejavnosti v okviru društva dobro delale in da so v preteklem obdobju dosegli ustrezno raven. Posebno dejavni so bili pevci in dramski igralci. Seveda je treba takoj poudariti skrbno delo kino sekcije, ki je skozi leto skrbela za redne predstave in ustrezen izbor filmov. Tudi recitatorji so se ob prilikah dobro izkazali. Tako je zbor ugotovil vsestranski napredek v ljubiteljski in kulturni dejavnosti kraja. Težave so še vedno več ali manj zaradi prostorskih prilik. Vendar se obetajo pevcem boljši časi, saj je bil dan predlog kulturni skupnosti, da omogoči pevske vaje v sobi gornjega nadstropja v domu. Ta del je bil na novo urejen in odgovarja tako dejavnosti knjižnice s predšolsko mladino, kot dejavnosti pevcev. Tudi dramski skupini bo lažje, saj bodo lahko vadili v prostorih bivše knjižnice. Zbor je sprejel predlog, da se ustanovi lutkarska sekcija, h kateri se povabi ljubitelje te zanimive kulturne panoge. Potrebno pa bo priključiti v življenje tudi likovno sekcijo, saj bodo v bodočih prostorih doma boljše možnosti za razstave te vrste. Vemo pa, da je med mladimi mnogo tistih, ki si želijo v likovni dejavnosti najti svoje veselje. Bodoče naj bi društvo prirejalo razne razgovore o preteklosti do-

mačega kraja in o drugih zanimivih vprašanjih, saj se vodstvo zaveda, da je splošno prosvetljevanje krajanov nujna današnjega dne. Če se bodo poskusi obnesli, se obeta živahna dejavnost ljubiteljske kulturne dejavnosti v Mozirju.

Radmirski most bo kmalu

Marsikoga je presenetilo ogromno železno ogrodje, ki so ga pripeljali na kraj, kjer se dela nov most čez Savinjo. Mnogi so menili, da gre za bodočo nosilno ogrodje, vendar je ta naprava bila potrebna pri montaži betonskih nosilcev bodočega mostu. Zvedeli smo, da bo most narejen že julija letos. Nov način gradnje zahteva pač tudi novo tehniko in tako smo videli marsikaj presenetljivega. Most gradi Gradis iz Maribora. Zanimivo je, da so ohranili staro znamenje sredi struge. Novi most bo znatno izboljšal promet v tem delu ceste, saj je bil stari pravcat prometni zamašek. Pa še nekaj števil. Železobetonski most bo dolg več kot 40 m. Vanj so vgradili preko 850 kubikov betona in okoli 70 ton armatur.

Ostrešja z Ljubnega

Po združitvi Gradbenika z Vegrado v Velenju obstoja na Ljubnem kolektiv Vegrad, TOZD industrija ostrešja. Proizvodnjo so usmerili v ostrešja in se za to dejavnost tudi postopno opremljajo. 75 članski kolektiv vodi Stane Valte, lesno-industrijski tehnik, ki je povedal, da se proizvodnja polagoma osvaja, se pravi, da so že prebrodili začetne težave preusmeritve. Seveda so še daleč od pravega industrijskega poslovanja, saj še delajo po naročilu, torej ne gre za serijsko proizvodnjo. To pa pomeni, da so dela na pripravi delovnih postopkov nesorazmerno velika. V tem letu, kar obstojajo, so že marsikaj izboljšali, vendar gre še vedno bolj za obrtniški način proizvodnje.

Bolje bo, ko bodo dogradili ustrezne hale in postavili nove, za njihovo delo primeme stroje. To je v tek.

Nekatere službe združujejo v Velenju v okviru skupnih služb Vegrada. V glavnem pa so kadrovske primerno zasedeni.

Zavedajo se, da je treba skrbno ohraniti pravilno razmerje med proizvodnimi in neproizvodni-

mi kadri, zato imajo le 5 uslužbencev. Finančno so ustvarili 200 % več, kot so v prejšnjem obratu Gradbenika, seveda so zaposlili tudi nekaj ljudi več. Pri hitrejšem napredku jih ovira predvsem dejstvo, da so v bistvu „sezonski“

Stane Valte, vodja TOZD Vegrad – ind. ostrešje

proizvajalci, kot je pač to že v gradbeništvu na sploh. Pozimi delajo palete, sicer pa bodo že letos dobili delovni prostor, ki ga zasedajo sedaj delavci Goreinja, potem bo tudi pozimi lažje delati.

Planinsko društvo Gornji grad bo slavilo

Planinsko društvo Gornji grad bo v letošnjem letu praznovalo 30. obletnico ustanovitve društva. Za to praznovanje je upravni odbor društva pripravil natančno izdelan program. Sprejeli pa so tudi predlog, da bodo postavili častni odbor praznovanja.

Zaradi tega so prosili vse družbenopolitične organizacije in društva, ki delujejo na tem območju, da izvolijo svoje predstavnike v častni odbor.

Prva seja častnega odbora je bila v petek, 8. 6. 1979. Seji je kot gost prisostvoval tudi predsednik občinske skupščine, Hinko Čop.

Člani upravnega odbora so nam vsem novoizvoljenim članom in gostom podali natančno izdelan program praznovanja.

Glavne točke tega programa so:

- ureditev doma na Menini,
- popularizacija planinske dejavnosti,

- program v dolini s kvizom na planinsko temo ter program reklamnih akcij

Praznovanje se bo pričelo s kvizom 18. 8., končalo pa s prijateljskim srečanjem, kurjenjem kresov in proslavo na Menini 25. oz. 26. avgusta.

V okviru tega praznovanja pa se bodo spomnili še planinskega pašništva, ki na tem področju obstaja že 70 let. Planinsko društvo je svoje

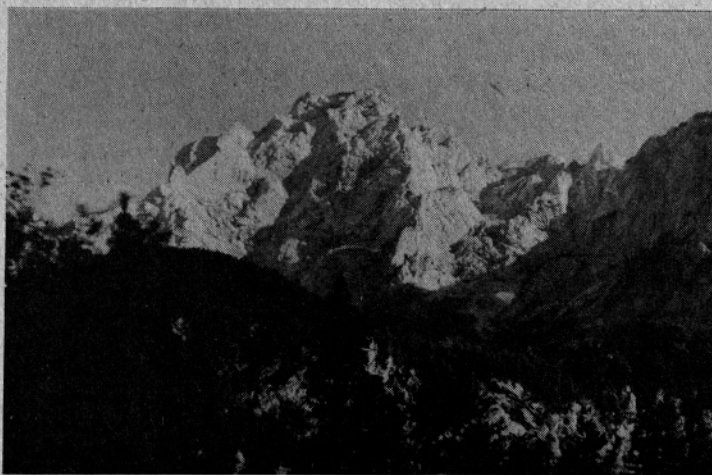
delo v programu natančno zajelo, za adaptacijo doma na Menini in ostale akcije pa bo treba zbrati še precej finančnih sredstev in opraviti ogromno prostovoljnih delovnih ur.

Člani častnega odbora smo obljubili, da bomo njihove potrebe prenesli organizacijam in društvom, ki so nas izvolili ter jim bomo vsi skupaj pomagali.

Predsednik SO Mozirje, Hinko Čop je dejal, da je izredno vesel, ker vidi zbranih toliko ljudi, mladine in starejših, ki s skupnimi močmi

skušajo ustvariti nove pogoje in lokacijo za rekreacijo. Saj je še kako potrebno, da bi našo mladino usmerjali v zdravo planinsko življenje, našemu delovnemu človeku pa nudili prostor, kjer bi se po napornem delu lahko spočil in si nabral novih moči, v mirnem in zdravem planinskem okolju. Taka akcija, kot so jo zastavili gornjegrajski planinci, nedvomno zasluži podporo širše družbene skupnosti.

JOŽICA PURNAT

V naših gorah ...

Savinjska pot

Že smo poročali o tem, da se namerava organizirati v okviru Celjske turistične zveze turistična pot, ki bi vodila izletnike skozi vso Savinjsko dolino. Potekala bi iz Celja in se zaključila nekje v naši dolini. Poseben pripravljani odbor za pripravo načrta se je pre; nekaj dnevi sestal ponovno v Sempetru.

Dogovorili so se, da bi Savinjska pot organizacijsko gledano bila sekcija Celjske turistične zveze. Takšna oblika odgovarja trenutnemu stanju in zagotavlja dober uspeh prizadevanj večih turističnih društev, ki se bodo v to delo morala vključevati. Dogovorjeno je bilo, da komisija, ki jo sestavljajo prof. Zoran Vudler,

Aleksander Videčnik in Ivan Kuhar pripravi do srede decembra tega leta osnutek programa, kako naj pot poteka in kaj se na njej nudi obiskovalcu. Dosedaj je podobna pot stekla po Kozjanskem, več izkušenj na tem področju pa imajo v Mariboru. Trdijo, da so s takšnim načinom pritegnili pozornost mnogih obiskovalcev, oziroma turistov. Naša društva čaka ob tem skrb za pravilno usmerjanje izletnikov, predvsem na tiste točke, kjer bodo zanimivosti, bodisi krajinske, zgodovinske ali narodopisne. Seveda bo morala naša ponudba biti tudi zanimiva s stališča domačih jedi, ki so v sedanjih turističnih ponudbi na sploh iskane.

Obrambna prizadevanja

Mednarodni dogodki v zadnjem času nam nalagajo, da obrambnim pripravam posvetimo čim več pažnje. Za potrditev tega, so nam še sveži spomini na dogodke v Kambodži, Vietnamu in na Bližnjem Vzhodu. Dogajanja v teh deželah, so nam dala spodbudo in naloge, da v sleherni sredini, kjer delamo in živimo, naredimo vse, da onemogočimo vsakogar, ki bi nam skušal odvzeti svobodo

pridobljeno z velikimi žrtvami v NOB.

Ustrezno temu teče akcija v Sloveniji pod geslom „Nič nas ne sme presenetiti“. V to akcijo smo se tudi mi iz mozirske občine vključili. Koordinacijski odbor za SLO in družbeno samozaščito pri OK SZDL Mozirje je izdelal akcijski načrt dela, organiziral več posvetovanj v občini in krajevnih skupnostih. Tako že tečejo priprave in akcije na celi črti.

Do sedaj je že stekla organizirana akcija mladine ob 30-letnici obrambne vzgoje, občinski štab jo je že pred meseci organiziral na osnovnih šolah. Ugotovili smo, da v šolah solidno obvladajo potrebno znanje. Predlaga se, da bi s takšnimi tekmovanji in vzgojo nadaljevali tudi v bodoče.

Tudi druge organizacije v občini so se že aktivno vključile v akcijo „Nič nas ne sme presenetiti“. Kot primer navedem organizacije ZRVS, katere so svoje programe že prilagodile ter pričele s strokovnimi predavanji in prikazovanjem filmov. Takšne in slične akcije izvajajo še strelci s strelskimi tekmovanji, mladina in taborniki s pohodi po poteh XIV. divizije in drugih, borci z akcijami večje brige za ostarele borce, boljši odnos do spomenikov NOB. Radioklub pa je zelo uspešno izvedel akcijo kviz oddaje preko radio zvez o znanju mladih iz naše NOB.

Taka razgibanost v občini, bo zagotovo dala ustrezne rezultate, ki bodo kot celota prišli do izraza v zaključenih delih opisane akcije, 29. in 30. septembra letos.

FRANC OMLADIČ

Kadrovsko vprašanje

Občinska konferenca ZK Mozirje je posvetila osrednjo pozornost vprašanju kadrovske politike v občini na seji v preteklem mesecu. Uvodne besede je podal sekretar OK ZKS Jože Rakun. Ker so kadrovske zadeve v občini zelo zaskrbiljujoče podajamo vsebino uvodnih misli v celoti.

Področje nalog zveze komunistov, ki se nanaša na kadrovsko politiko, je ena najpomembnejših in hkrati najzahtevnejših nalog. Resolucija XI. kongresa ZKJ nalaga komunistom številne naloge za uveljavitev delavsko razrednega značaja kadrovske politike, uveljavljanja demokratičnosti postopkov v kadrovanju na zahtevo družbene dolžnosti, podružbljanje kadrovske politike v bitki zoper zaprtost in privatizacijo kadrovanja. Članstvo zveze komunistov, osnovne organizacije in organi ZK, SZDL in druge družbenopolitične organizacije ter delavci v združenem delu morajo, kot je zapisano v resoluciji XI. kongresa ZKJ, postati temeljni nosilci kadrovske politike.

Naloge na področju kadrov in kadrovske politike so ključnega pomena za uresničitev opredeljenih ciljev sedanjega srednjeročnega plana, za hitrejši in bolj usklajen družbeno-ekonomski razvoj občine. Področju kadrovskih nalog smo dali velik pomen v sedanjem srednjeročnem planu občine in pri tem opredelili vrsto nalog različnih družbenih dejavnikov. V ospredje pa smo postavili delovnega človeka kot osnovnega nosilca gospodarskega in družbenega razvoja. V tem cilju smo opredelili naslednje smeri delovanja:

- da kadrovska politika postane integralni del družbeno-ekonomskega razvoja ter delovni ljudje osnovni nosilci napredka,

- da postane kadrovska politika neodtujljiva samoupravna pravica delavcev, ki se izraža v načelnih opredelitvah, konkretnih planih in posamičnih odločitvah o konkretnih kadrovskih vprašanjih,

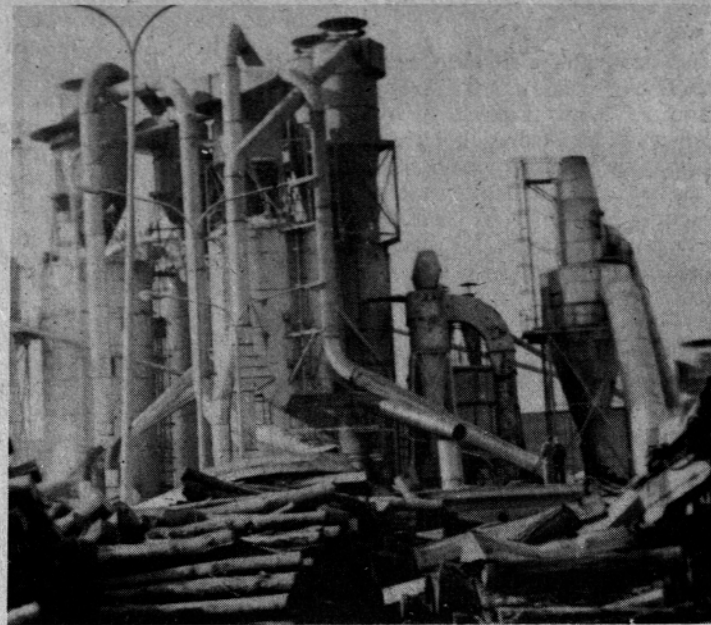
- da postanejo nosilci kadrovske politike delavci v TOZD, interesnih skupnostih in družbenopolitičnih organizacijah.

Iz teh načel in potreb v konkretnih sredinah smo opredelili nekatere ključne naloge za delovanje v tem srednjeročnem obdobju. Naj omenim

samo nekatere. Dogovorili smo se za noveliranje že zastarelega družbenega dogovora o osnovah kadrovske politike, za načrtnejše planiranje potreb po kadrih skladno z razvojem in investicijskimi vlaganji, za splošno izboljšanje izobrazbene in kvalifikacijske strukture zaposlenih, za zaposlovanje strokovnih kadrov na ustrezna dela in naloge. V ta okvir nalog smo si zadali še ustrezno spremembo štipendijske politike, ki mora biti zasnovana na potrebah in kadrovskih planih OZD. In nenazadnje smo se dogovorili, da bomo čimprej ustrezno dopolnili in sprejeli nove samoupravne akte o sistemizaciji del in nalog, kot podlago za kadrovsko okrepitev.

In koliko teh številnih in zahtevnih nalog smo uspeli dosedaj uresničiti? Če smo dovolj kritični, bomo ugotovili, da ne veliko. Vsekakor pa ne toliko kot bi lahko in morali narediti. V našo zavest in vsakodnevno prakso še ni prodrla spoznanje o pomenu znanja kot predpogoju za uveljavitev sodobnejših proizvodnih procesov intenziviranja delovnih procesov in uspešnega razreševanja tekočih gospodarskih vprašanj ter snovanja nadaljnjega razvoja. Pomen znanja še vedno prevečkrat zreduciramo na nivo sposobnosti opravljanja določenih in enostavnih del, ki ustrezajo največkrat uveljavljenemu ekstenzivnemu načinu zaposlovanja. Ali drugače rečeno, delavec naj toliko ve, da bo znal uspešno opravljati v proizvodnem procesu določene operacije. Ob tem pa ni potrebno, da ima zaključeno osnovno šolo, da so na zahtevnejših delih v proizvodnji kvalificirani delavci in da so organizatorji dela vsestransko razgledani in ustrezno usposobljeni delavci.

Nivo strokovne usposobljenosti in splošne razgledanosti delavcev določene delovne sredine se neposredno odraža v razvitosti samoupravnih odnosov. Tam, kjer je nizka izobrazbena raven in kvalifikacijska sestava delavcev, je po pravilu tudi nizka samoupravna zavest delavcev. Samoupravno odločanje je pretežno prepuščeno strokovnim delavcem, delavci razpravljajo le o pogojih dela in še o osebnih dohodkih, medtem ko se v zahtevnejše razprave o pridobivanju in delitvi dohodka ne spuščajo zaradi premajhnega znanja in usposobljenosti. V takšnih sredinah tudi

Sodobna industrija zahteva strokovne kadre (foto J. P.)

zelo malo storijo za družbeno-ekonomsko in politično usposabljanje delavcev za samoupravno odločanje z izgovorom, da delavci za to niso zainteresirani.

Skratka lahko ocenimo, da marsikje komunisti in tudi odgovorni delavci ne dajo dovolj pomena vlogi znanja in usposobljenosti za produktivnejše delo in kvalitetno samoupravno odločanje. Potrditev te ocene sloni na redkih razpravah o kadrovski politiki in o vprašanjih, ki se tega tičejo v naših osnovnih organizacijah ZK, sindikata in samoupravnih organih. Od opredeljenih nalog smo naredili vse, kar se tiče formalnih postopkov, sprejeli smo nov družbeni dogovor o osnovah kadrovske politike v občini, opredelili prednostne poklice, sprejeli akte o sistemizaciji del in nalog. V vsebini pa se kadrovske razmere v tem času niso bistveno spremenile.

Ko smo v preteklem in tem letu ocenjevali uresničevanje srednjeročnih planov vseh naših TOZD, delovnih organizacij in občine, smo ugotovili resno zaostajanje razvoja za plansko opredeljenimi cilji. Odkrivanje vzrokov za takšno zaostajanje, tako v pogledu števila in strukture zaposlenosti kot v rasti produktivnosti in ustvarjenega dohodka, nam kaže na slabe kadrovske razmere v OZD in v upravi. Predvsem nismo uspeli pravočasno pripraviti ustreznih programov investicijskih vlaganj in intenziviranja obstoječih proizvodnih zmogljivosti, to pa iz razloga pomanjkanja ustreznih kadrov.

Struktura zaposlenih delavcev, zlasti v pogledu števila strokovnih kadrov z višjo in visoko izobrazbo, se je v nekaterih sredinah (v lesni industriji

in kmetijstvu) v zadnjih letih stalno poslabševala. Izboljšanje in kadrovske okrepitve so opazne v konfekciji, kovinsko-predelovalni in elektro industriji. Medtem pa v gozdarstvu, gostinstvu in trgovini vlada prav tako zaskrbiljujoča stagnacija.

Posebno resne so razmere v gozdarstvu, kjer je vse manj delavcev za neposredno delo v gozdu, razvoj tehnologije in produktivnosti pa močno zaostaja za potrebami nadomeščanja živega dela.

Gledano v celoti, so kadrovske razmere v občini zelo zaskrbiljujoče. Na eni strani imamo zelo skromno kadrovsko sestavo, kjer izstopa problem nizke kvalifikacijske sestave delavcev v proizvodnji. Od 454 delavcev s srednjo šolsko izobrazbo jih kar 26 % dela v negospodarstvu. Višjih in visokošolskih kadrov pa kar 54 % dela v negospodarstvu. Drugo opazno nesorazmerje je med izkazanimi potrebami po delavcih v letu 1979 in stanjem štipendistov oziroma razpoložljivimi možnostmi zaposlovanja. Letno zaključimo osnovno šolanje okrog 200 osnovnošolcev. Večina teh nadaljuje šolanje na poklicnih in srednjih šolah. Zelo majhno število se jih vključi takoj neposredno v proizvodnjo.

Naše združeno delo izgublja kadre že takoj na začetku, ko se mladina odloča za poklicno usposabljanje in smer študija. Velik del mladine dobi štipendije izven naše občine, in ti so praviloma za nas izgubljeni. To nam dokazuje naslednji podatek, da imamo med 256 študenti na višjih in visokih šolah samo 50 štipendistov v vseh letnikih ter ni nič boljša situaci-

(nadaljevanje na 6. str.)

(nadaljevanje s 5. str.)

ja v srednjih šolah. Vse naše OZD so v tem letu za šolsko leto 1979/80 razpisale le 44 štipendij za kadre, ki bodo prišli na delo v najboljših pogojih od treh do devet let. Samo v letu 1979 pa izkazuje mo potrebo za 136 KV delavcev, 53 tehnikov, 35 inženirjev in 24 dipl. inženirjev. Nad temi podatki se velja zamisliti in vprašati kakšno je naše planiranje potreb po kadrih in ali ob razvojnih usmeritvah upoštevamo dejanske kadrovske možnosti ter, kaj smo in moramo storiti, da bomo uspeli privabiti v naše sredine več delavcev, skratka, da bomo postali bolj kadrovskega zanimivi.

Prvo kar moramo storiti je stabilizacija našega gospodarstva in racionalnejše zaposlovanje v upravi in družbenih dejavnostih. Kot komunisti moramo delovati v tej smeri, da bomo v sleherni sredini vzpodbudili odgovornejši odnos do dela, da bodo vsi delavci, posebno še strokovni kadri, več prispevali k stabilnejšemu gospodarjenju in boljšim gospodarskim rezultatom. To je predpogoj za boljšo in večjo socialno varnost vseh zaposlenih in za pridobitev novih delavcev. Kot drugo se moramo kadrovske bolj odpreti, izkazati večji interes za šolanje novih kadrov in tekoče usposabljanje obstoječih kadrov ob delu in iz dela. Zato je potrebno, da se bolj povežemo z našimi osnovnimi šolami in več vplivamo na poklicno usmerjanje mladine, da se čim hitreje povežemo s šolami, bodočimi centri usmerjenega izobraževanja in aktivno sodelujemo pri oblikovanju posebnih izobraževalnih skupnosti. In kot tretje moramo pri snovanju smernic našega razvoja v prihodnjem srednjeročnem razvoju v celoti upoštevati možnosti zaposlovanja v naši občini. To pomeni, da bomo ob velikem interesu naše mladine za poklicno usposabljanje in študij morali razvijati pretežno takšne dejavnosti, ki zahtevajo višjo kvalifikacijsko strukturo delavcev, to pomeni dohodkovno intenziviranje našega gospodarstva, kar zahteva več znanja in manj nekvalificiranih delavcev.

Tem ciljem moramo popolnoma podrediti našo štipendijsko politiko, v vseh OZD pa narediti in sprejeti konkretne programe strokovnega in družbenopolitičnega usposabljanja delavcev. Programi razvoja brez kadrovskega planov in realnih možnosti zaposlovanja so brez vsebine. Vsaka nova investicija bi morala imeti v bodoče tudi

oceno kadrovskih možnosti.

In nenazadnje sodi v sklop teh nalog tudi izboljšanje medsebojnih odnosov v delovnih kolektivih. Prav slabi odnosi v marsikateri sredini s pojavi grupaštva, ozkega subjektivizma in precenjevanja strokovnosti brez potrjenih rezultatov so bili povod za odhode strokovnega kadra izven občine. K temu je potrebno dodati še nestimulativno nagrajevanje, ki je prav tako povzročalo migracije sposobnih in dela voljnih strokovnih delavcev. Prav na področju urejanja medsebojnih odnosov bi komunisti v osnovnih organizacijah morali več narediti.

Komunisti v vseh osnovnih organizacijah ZK, v drugih družbenopolitičnih organizacijah, skupščini občine in v sleherni drugi sredini moramo delovati v smeri uveljavljanja kadrovske politike, kot je ta v naši samoupravni socialistični družbi opredeljena. Več moramo o njej razpravljati in tekoče ocenjevati njeno uveljavljanje, povezano z ocenjevanjem tekočih gospodarskih gibanj in samoupravnega družbenoekonomskega položaja delavca.

Podružbljanje kadrovske politike bomo dosegli le tako in takrat, ko bodo delavci v samoupravnih organih in druž-

benopolitičnih organizacijah izoblikovali družbena merila kadrovanja za vsa dela in naloge, zlasti za zahtevnejša in bolj odgovorna in se v demokratičnem kadrovskem postopku opredelili komu bodo te naloge zaupali.

Demokratičnosti kadrovskih postopkov smo v zadnjem času namenjali veliko pozornosti. Poskušamo, da se za kadrovanje na družbeno najodgovornejše naloge dejansko razvije ustrezno široka in demokratična javna razprava. Pri kadrovanju poslovnih organov in delavcev s posebnimi pooblastili in nalogami že nekaj let uveljavljamo organizirano prisotnost delegatov družbene skupnosti. Pri tem želimo opozoriti na eno slabost, ki se pojavlja pri poteku razpisanih postopkov in izboru kandidatov. Premalo pozornosti namenjamo oblikovanju ocene ustreznosti kandidatov v OZD, kjer zveza komunistov in sindikalne organizacije premalo aktivno in samostojno delujejo. Včasih pa celo ni čutiti njihove organizirane prisotnosti v razpisnem postopku, ampak čakajo na oceno, ki jo bodo dali delegati – predstavniki družbene skupnosti.

Koordinacijski odbor za kadrovska vprašanja pri pred-

sedstvu OK SZDL se je v času svojega obstoja uveljavil v pomembno demokratično telo, v katerem vse družbenopolitični dejavniki v občini usklajujejo svoja stališča in poglede v načelnih in konkretnih kadrovskih opredelitvah in vprašanjih.

Koordinacijski odbor sodeluje pri razreševanju vseh pomembnih kadrovskih vprašanj. Za nadaljnje uspešnejše delovanje pa moramo še bolje razviti delegatski sistem v delu odbora in zmanjševati vpliv subjektivnih odločitev. Koordinacijski odbor je delovno telo, v katerem morajo priti do izraza stališča posameznih družbenopolitičnih organizacij in občinske skupščine, se konfrontirati in poenotiti. To pa zahteva aktiven in ustvarjalen odnos vseh družbenopolitičnih dejavnikov, ki v delu odbora sodelujejo. Le na ta način se bomo izognili problemom in slabostim, ki bi se v nasprotnem primeru v delu odbora lahko pojavljale.

V komiteju občinske konference ZK smo ocenili, da je uresničitev nalog zveze komunistov na področju kadrovske politike in izboljšanja kadrovskih razmer ključnega pomena za uresničitev naših razvojnih načrtov. Zato smo vzpodbudili razpravo o teh vprašanjih. Kot podlago za razpravo je bilo pripravljeno gradivo, ki ste ga prejeli z nekaterimi ocenami in podatki. Razprava je dosedaj potekala v predsedstvu OK SZDL, izvršnem svetu SO in komiteju občinske konference ZKS, ki je oblikoval predlog stališč in sklepov za današnjo sejo konference. V predlogu stališč in sklepov so opredeljene nekatere najpomembnejše naloge. Zavedamo se, da se vse naloge v takšnem dokumentu preprosto ne dajo opredeliti, ker to tudi ni namen. Želimo vzpodbuditi ustrezno večjo aktivnost v tej smeri, da bomo v vseh sredinah naredili konkretne ocene kadrovskih razmer in sprejeli programe kadrovskega razvoja in okrepitev. Konferenca mora sprejeti predvsem naloge komunistov na tem področju in v širši demokratični razpravi oceniti ali je dosedanje delo komiteja in drugih organov in organizacij ustrezno zastavljeno v cilju krepitve družbene vloge kadrovske politike.

S temi pogledi in mnenji sem želel prispevati svoj delež v današnji razpravi z namenom, da bi bila ta razprava bogata in plodna in na njenih osnovah izoblikovani konkretni sklepi kot napotek za nadaljnje delovanje.

F. A.

Takšni smo

Solidarnost je ena najizrazitejših prvin našega družbenega sožitja. Ne samo, da je to največkrat odraz človečnosti, ne samo, da smo v naših programih o tem pisali, ne samo da gre za socialistično lastnost, vse bolj je postalo že dejstvo, da si drug drugemu pomagamo. To je končno tudi vtakano v naš samoupravni vsakdan. Zakaj poudarjamo vse to? Ker smo priče nekaterim izkrivljanjem tega temeljnega načela v naši družbi.

Vsi v Mozirju vemo, da so v naši sosednji hribovski vasici Šmihelu pred nedavnim sklenili z velikimi gmotnimi žrtvami krajanov pristopiti k modernizaciji ceste, ki jih povezuje z dolino. Vnaprej je bilo jasno, da brez širšega sodelovanja občanov ne bo šlo, saj so stroški izgradnje visoki in presežajo zmogljivosti krajanov. Odločili so se potrkati na vrata prebivalcev Mozirja. Nikomur ni bilo prijetno hoditi od stanovanja do stanovanja, od hiše do hiše in prepričevati ljudi, da prispevajo za cesto na Šmihel. Skupine so bile tako porazdeljene, da je v vsaki

sodeloval nekdo iz družbenopolitičnih organizacij Mozirja in predstavnik Šmihela. Pa so ti „odposlanci“ dobre volje doživeli marsikaj. Velika večina je razumela težave sosednjega kraja in so po svojih močeh prispevali. Mnogi pa so solidarnost slabo razumeli in zavrnili pomoč. Seveda bi to bilo do neke mere razumljivo, če ne bi največkrat bili to takšni občani, ki so gmotno dobro stoječi. Ne socialno ogroženi, ne, prej bi smeli reči, da gre najčesče za ljudi, ki jim je družba pripomogla do lepih prejemkov in bi torej smeli pričakovati več razumevanja z njihove strani. Prav to dejstvo je presenetilo zbiralce pomoči in prav ob tem so se zamislili tisti, ki so rezultate zbiranja ocenjevali.

Lahko bi torej zaključili takole. Kdor ima dovolj, da bi lahko dal tudi tistemu, ki pomoč potrebuje je po navadi gluh za težave soljudi. Ko pa je sam v težavah, pa na ves glas kriči o nerazumevanju tega in drugega za njegov problem, ki je vendar tako očiten... Takšni smo!

Zasedanje zborov skupščine Mozirje

V petek 13. julij 1979 bo v prostorih skupščine občine Mozirje zasedanje zborov skupščine občine Mozirje.

Predlagan je naslednji dnevni red:

1. Odlok o priznanjih občine Mozirje
2. Pravilnik o priznanjih občine Mozirje
3. Odlok o zunanjem videzu naselij v občini Mozirje
4. Odlok o odstranjevanju in odlaganju odpadkov v občini Mozirje
5. Odlok o pripravi in sprejetju dolgoročnega plana občine Mozirje
6. Razno

PRIZNANJA OBČINE MOZIRJE

Priznanja občine Mozirje so:

- naziv častnega občana,
- domicil,
- plaketa,
- denarna nagrada,

1. Predlog za podelitev naziva častnega občana občine Mozirje poda občinska konferenca SZDI komisiji za izbor kandidatov za podelitev priznanj pri skupščini občine Mozirje. O predlogu odloča občinska skupščina na seji vseh zborov, sklep o podelitvi naziva častnega občana pa razglasi na svečani skupni seji ob prazniku občine Mozirje. Naziv častnega občana se podeljuje

osebam, ki imajo posebne zasluge v predvojnem revolucionarnem delovanju, v NOB in socialistični revoluciji; osebam, ki so prispevale k ugledu in napredku občine in širše družbene skupnosti ter osebam, ki imajo posebne zasluge za napredek gospodarstva, znanosti, umetnosti in kulture v naši samoupravni socialistični skupnosti.

2. Domicil se podeljuje na predlog občinskega odbora ZB NOV občine Mozirje posameznim enotam NOV, partizanskim odredom ter oblastnim, političnim in drugim organom in organizacijam, ki so med NOV delovali na njenem območju. Postopek je isti kot pri pridobitvi priznanja častnega občana.

3. Predloge za podelitev plakete dajejo vse gospodarske in druge organizacije, delovne skupnosti, družbenopolitične organizacije in društva, krajevne skupnosti ter posamezni občani.

Pri podeljevanju plakete se upoštevajo zlasti:

- razvijanje samoupravnih odnosov v združenem delu,
- doseganje boljših rezultatov v gospodarjenju,
- izredni uspehi v strokovnem delu,
- stvaritve na književnem, likovnem, glasbenem in gledališkem področju,
- utrjevanje bratstva in enotnosti,
- sodelovanje v družbenopolitičnem, kulturnem in športnem življenju občine,
- pomoč pri naravnih in drugih nesrečah,
- drugi izjemni uspehi.

Plakete, ki jih podeljuje občina Mozirje, uprizarjajo umetniško delo Jožeta Horvata-Jakija z napisom „Plaketa občine Mozirje“, podeljujejo pa se občanom, samoupravnim organizacijam in skupnostim družbenopolitičnim organizacijam in društvom.

4. Denarne nagrade se podeljujejo istim subjektom kot plakete, vendar le za enkratni izredni dosežek, izredno humano dejanje, oziroma izjemen uspeh na področju družbenega življenja v občini. Predloge lahko dajo vse organizacije združenega dela, delovne skupnosti, krajevne skupnosti, družbenopolitične organizacije, društva in občani.

– ravnanje z odpadki smotno, neškodljivo in primerno okolju.

Sam odlok je razdeljen na naslednja poglavja:

1. Splošne določbe
 2. Zbiranje in odlaganje smeti in odpadkov
 3. Odvoz smeti in odpadkov
 4. Odlagališče smeti in odpadkov
 5. Določanje cen za odvoz smeti
 6. Nadzorstvo
 7. Oprostitev in olajšave pri plačilu obveznosti za odvoz smeti
 8. Kazenske določbe
 9. Končne določbe
1. poglavje: določa območja občine Mozirje, za katera velja ta odlok, in definira vrste odpadkov.
2. poglavje: določa, da se morajo smeti in odpadki odlagati v tipizirane smetiščne posode in kontejnerje. Vsak občan oziroma organizacija združenega dela so dolžni nabaviti te posode, krajevne skupnosti pa kontejnerje. Poleg tega so v odloku določbe, ki urejajo odlaganje kosovnih odpadkov (štedilniki, hladilniki, gospodinjstva oprema, kolesa, karoserije, gume, avtomobilski deli, sodi itd.) Na javnih prostorih (parki, gostinski obrati, trgovine, kioski itd.) morajo biti obvezno postavljeni standardizirani koši za odpadke. Odlok precizno definira rok, v katerem morajo biti te obveznosti izpolnjene.

ZUNANJI VIDEZ NASELIJ

S tem odlokom se zastavlja urejanje na podoba krajev v občini Mozirje. Odlok zavezuje občane, delovne organizacije ter skupnosti in hišne svete, da pazijo na čistočo vseh površin ob objektih, katerih lastnik, posestnik in upravljalci so. Jasno pa je, da so določbe tega odloka obvezne in zaradi tega tudi sankcionirane.

ODSTRANJEVANJE IN ODLAGANJE ODPADKOV

Odlok nalaga obveznost delovnim ljudem in občanom, organizacijam združenega dela, družbenopolitičnim organizacijam in skupnostim, da:

- preprečujejo in omejujejo nastanek odpadkov,
- skrbijo za ponovno uporabo odpadkov,

3. poglavje: tu se določa pristojnost pooblaščenega komunalne organizacije, da opravlja prevoz odpadkov in smeti. Jasno je, da mora pri tem upoštevati vse predpise sanitarno-tehnične narave.

4. poglavje: lokacije odlagališč odpadkov in pogoje ureditve določa občinski upravni organ, pristojen za urbanizem in komunalo, v soglasju z sanitarno in drugimi inšpekcijami. Predloge za lokacijo daje pooblaščen komunalna organizacija oziroma krajevna skupnost. Odlok navaja tudi obveznosti pooblaščenega komunalne organizacije glede opravljanja in vzdrževanja smetišč oziroma odlagališč odpadkov.

5. poglavje: občani so dolžni za storitve komunalne organizacije plačevati mesečne prispevke. Kriterij za določanje višine prispevka je koristna stanovanjska površina, izmerjena v m².

6. poglavje: nadzorstvo nad izvajanjem odloka opravljajo občinski sanitarni, komunalni, urbanistični, kmetijski, gozdarski in vodnogospodarski inšpektor ter organi milice.

7. poglavje: odlok določa tudi oprostitev, in sicer za tiste, ki prostor dlje časa ne uporabljajo ali prejema družbeno denarno pomoč oz. zaradi slabe infrastrukture niso dostopni.

8. poglavje: kot zanimivost naj omenim, da odlok določa mandatne kazni za storjene prekrške, to pomeni, da lahko odgovorna oseba kaznuje osebo, ki je storila prekršek na licu mesta.

9. poglavje: pooblaščen komunalna organizacija je obvezna organizirati odvažanje odpadkov v roku 1 leta po uveljavitvi tega odloka, krajevne skupnosti pa morajo v istem roku sanirati dosežanja neprimerna odlagališča smeti.

DOLGOROČNI PLAN

Dolgoročni plan občine Mozirje se pripravlja in bo sprejet za obdobje od leta 1986 do leta 1995, s smernicami do leta 2000. Odlok zavezuje izvršni svet skupščine občine Mozirje, da do leta 1983 predloži občini osnutek in predlog dolgoročnega plana občine Mozirje.

ANTON IRMANČNIK

ZEJEN TURIST

Veliko je govorjenja o tem, da smo turistična dolina, da moramo storiti kar največ za dobro počutje obiskovalcev naših krajev, se turistično osvestiti in podobno. Tako se je zgodilo, da so po naključju prišli v času najhujše vročine novinarji RTV Ljubljana na razgovor s predsednikom občine in SZDL zaradi snemanja oddaje o turistični krajini. Po uspešnem posvetu so si razumljivo zaželeli nekaj hladnega popiti in nekaj toplega zaužiti. Krenili so v senco hotela Turist v Mozirju. Tam jih je sprejela „smejoča“ gostinka. Ko so se že veselili hladne brezalkoholne pijače, so morali na vso žalost slišati iz ust gostinske delavke, da tonika ni. Želeli so sok, pa ga tudi ni bilo. Ko so nekoliko obupani vprašali za čašo piva, je bil odgovor zopet tisti, ki je razočaral. Imamo le pivo v steklenicah, se je glasilo. Vendar to ni hladno, je bilo še povedano. In res ni bilo! Celjski novinar je želel zadevo urediti in je šel v točilnico po kocke ledu, pa je prišel praznih rok k mizi. Ko so videli na sosednjih mizah tople hrenovke, so se zbudili „apetiti“. Pa žal tudi hrenovk ni več bilo. Res, neprijetno za domačega obiskovalca, kaj si pa ob tem lahko misli tujec, pa je prepuščeno v razmišljanje odgovornim v podjetju.

Slabe ceste ne ovirajo reden odvoz smeti

Šolske duri zaprte

Prvi koraki v življenje naših mladih so storjeni, ko zapuščajo osnovno šolo in se odločajo bodisi za poklice, bodisi za nadaljevanje šolanja. Skratka, pred našimi mladimi stoje prve odločitve, ki vplivajo na poznejše življenje in so zatorej večkrat

tudi težke. Vendar, ko jih takole gledamo, se z njimi vred veselimo uspehov, ki so jih dosegli na prvi stopnji učnih prizadevanj. Želimo jim sreče in veselja v bodočem življenju, pa še posebej to, da bi se tvorno vključili v našo samoupravo

socialistično družbo! Morda bo zanimalo bralce, koliko otrok se je šolalo v preteklem šolskem letu v dolini, seveda na osnovnih šolah. V Mozirju 584, od teh je končalo šolo 76 mladih, v Lučah 281, od teh 37 osmošolcev, na Ljubnem 320,

od teh 37 osmošolcev in v Gornjem gradu 394 vpisanih, končalo pa je letos 50 osmošolcev.

Red je, da jih našim bralcem tudi predstavimo. Namreč tiste mlade, ki letos zapuščajo šolske klopi naših osnovnih šol.

Fotografije za objavo nam je odstopilo uredništvo Našega časa iz Velenja

8. a OSNOVNE ŠOLE MOZIRJE

Od leve proti desni in od zgoraj navzdol: Irena Brinovšek, Majda Komar, Erika Venek, Tilka Klinar, Ida Potočnik, Jožica Rozenštajn, Miša Punčuh, Romana Bider, Simo Miljanovič, Bojana Bitenc, Sonja Moličnik, Jolanda Remic, Alojz Korenjak, Danilo Jakopin, Branko Enci, Pavel Bitenc, Marjan Pečnik, Ludvik Predovnik, Franci Semenc, Marjan Lenar, Sašo Radotič, Andrej Lekše in razrednik Zdravko Novak.

8. b. OSNOVNE ŠOLE LJUBNO

Marko Kranjc, Martin Drobež, Franc Hudej, Simon Podmeninšek, Mira Kramer, Božo Kumprej, Tomaž Mikek, Nada Kumprej, Miha Kralj, Stanka Hrešan, Matjaž Zagoričnik, Mojca Nerat, Leonida Mari, Brigita Zagožen, Erika Pomeninšek, Alja Toš.

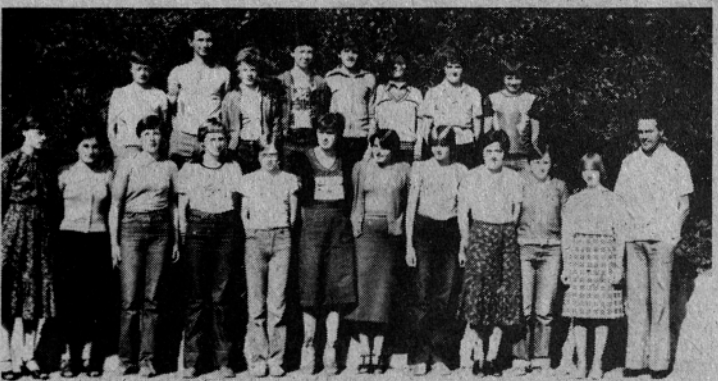
8. c OSNOVNE ŠOLE MOZIRJE

Od leve proti desni in od zgoraj navzdol: Janko Žunter, Vida Čulk, Ivan Prislán, Jasna Soldo, Kornelija Velan, Danica Benda, Joža Kos, Meta Vrbanc, Andrej Korenjak, Marjan Janko, Franc Punčuh, Alenka Vester, Marija Poljanšek, Darja Vovk, Nataša Hlačun, Katica Kordič, Nada Žager, Ivo Glušič, Jože Jurkovnik, razredničarka Majda Gajšek, Jože Repenšek, Nataša Pisanec, Damjana Sedovnik, Nataša Martinčič, Danica Plešec.

8. b OSNOVNE ŠOLE MOZIRJE

Od leve proti desni in od zgoraj navzdol: razredničarka Marija Venek, Damjana Božičnik, Marjanca Rakun, Sonja Matko, Majda First, Darja Letonja, Barbara Melave, Darko Hriberšek, Miha Port, Darja Kopušar, Rozika Brezovnik, Albina Skornšek, Andrej Jerič, Tatjana Rebič, Bojan Klopčič, Vera Kumprej, Zvonka Zajc, Melita Marovt, Romana Benda, Marko Zagradišnik, Ludvik Zidarn, Stanko Mavrič, Dejan Draganovič.

8. a OSNOVNE ŠOLE LUČE OB SAVINJI

Zgoraj od leve proti desni: Peter Žagar, Marjan Praznik, Milan Štorgelj, Boštjan Pečovnik, Viktor Černovšek, Avgust Robnik, Ivan Voler, Zdravko Zamernik; spodaj: Marija Zamernik (K), Helena Remsko, Marjana Resnik, Marija Voler, Ivanka Verdel, Stanislava Zamernik, Marija Zamernik (M), Anica Lojen, Marija Štrubej, Anica Prepadnik, Marija Zamernik (R), manjka Jakob Kladnik, razrednik Janez Veninšek.

8. b OSNOVNE ŠOLE GORNJI GRAD

Prva vrsta: Mojca Pustoslemšek, Branko Zagradišnik, Magda Volovšek, Brigita Deleja, Breda Semprimožnik, Štefka Frmenc, Rosvita Horvat, Marija Ugovšek, razredničarka Marjeta Kokošinc; druga vrsta: Renata Bastl, Bernarda Brezovnik, Irena Žlebnik, Andrej Zagožen, Igor Čepлак, Igor First, Mitja Venišnik, Marjan Bevc, Mladen Pavič; tretja vrsta: Rajko Ugovšek, Darko Presečnik, Samo Štifter, Bogdan Remic, Igor Žlebnik, Marjan Vršnak, Miran Ugovšek.

Ali veš, kje je Šmihel?

Neko popoldne smo se na vrtu pri prijateljih pogovarjali in beseda je nanesa tudi na potovanja. Nekateri so pripovedovali o lepotah in zanimivostih, ki so jih doživeli v velikih mestih Evrope, pa tudi o zgodbah in o posebnostih ljudi, ki so jih pri tem srečevali. Pripovedovanj ni bilo ne konca ne kraja in besede so se kresale, medtem ko so nekateri hvalili tisto, kar drugim sploh ni bilo všeč.

Resnično, veliko potrošimo, da si lahko ogledamo tujino. Verjetno pa nekateri to delajo samo zaradi tega, da bi nekoliko pridobili na ugledu pri sosedih in prijateljih in pri tem nimajo sploh nobenega navdušenja, da bi si v tujini ogledali tudi kakšen kulturni spomenik. Ne, celo tako daleč smo že, da hodimo tja le po tekstilne predmete ali morda celo po prehrabene posebnosti, kar je nekaj nezasiškanega.

Pa je nepričakovano padlo vprašanje, ali si že potoval po Jugoslaviji – ali si že prekoračil našo edinstveno lepo Slovenijo – ali sploh veš,

kakšna je Gornja Savinjska dolina –, nekateri so bili čisto tiho ...

– ali sploh veš, kje je Šmihel?

– ali veš, da se iz Šmihela pride na Mozirsko planino?

– ali veš, da se je v Šmihelu rodil slovenski pisatelj in prevajalec Vladimir Levstik?

– ali veš, da imajo v Šmihelu lepo baročno cerkev, ki jo je 1903 poslikal Fantoni, da so nekateri kipi in klopi delo rezbarja Ivana Dolenca iz Rečice ob Savinji, da so cerkev letos obnovili?

– ali veš, da je v Šmihelu veliko lepih kmetij, kjer ti radi postrežejo, če si ježen in lačen?

– ali veš, da je bilo med narodnoosvobodilno borbo v Šmihelu zelo težko?

– ali veš, da je naselje zelo raztegnjeno in leži na nadmorski višini od 630 – 970 m?

– ali veš, da je pod Šmihelom pri Mlačniku nekoč stal grad, grajski

ribniki pa so bili pri kmetu Jezerčniku, kjer je še danes ribnik?

– ali veš, da se imenuje hrib, na katerem je stal nekoč grad Gradšče? – ali veš, da se baje še vidi sled stare grajske ceste?

– ali veš, da bodo v Šmihelu, kjer ljudje tudi zelo radi in lepo pojo, imeli kmalu novo šolo?

– ali veš, da bodo Šmihelani zelo srečni, ko bodo imeli lepo urejeno in asfaltirano cesto?

Počitnice so tu, pa tudi čas dopustov je, mnogo turistov bo romalo sem in tja po Sloveniji, morda bo tudi mimo vas prišel popotnik in vprašal:

– ali veš, kje je Šmihel?

Da pa ne bo kdaj zadrege in ne boste vedeli vsega, kar bi radi povedali popotniku, ki bo prišel mimo, si oglejte knjižico „Vodič po Gornji savinjski dolini“ in v njej boste našli vse zanimivosti teh lepih koticov.

M.

Kaj je lepo v mojem kraju

Vsi ljubimo našo lepo naravo zaradi njene neizmerne lepote. Ponekod je radodarna in se razkazuje v vsej svoji lepoti, ponekod pa so vendarle prijetni koticčki skriti očem.

Srečna sem, da živim v tako lepem kraju, kot je naš. Kaj je lepo v mojem kraju? Vse! Prav vse je lepo. Kaj je lepšega, kot pogled na majhno vas, ki mirno leži med hribi. Smrekov gozd objema vas kot temnozelen venec. Mimo vasi teče reka Savinja. Njeni čisti valovi se nad belim kamenjem kodrajo kot lasje, ki dekletu valovijo čez ramena.

Vsako jutro se pripelje na nebo sonce in ožari našo vas. Sprva sveti nekam blede, a potem vedno močnejše in močnejše. Z nami prebije dan, zvečer pa zatone za hribi. Naša vas spokojno zaspi v lepi zeleni zibelki.

Naša vas je najlepša poleti, ko se spremeni v en sam cvet. Veliko cvetov se odpre in zelenje potemni. Na vsakem

oknu se šopirijo pisani cvetovi. V mirnem zraku visi vonj po cvetju in valovi kot izbran „parfum.“ V takšni vasi lahko živijo samotni in prijazni ljudje. Takšni so tudi prebivalci naše vasi. Želijo prebivati v mirnem, urejenem okolju, polnem cvetja in zelenja.

In sedaj nekaj besed o tem, kaj mi v mojem kraju ni všeč. Dejala sem, da mi je vse, vendar temu le ni čisto tako. Povsod se najdejo napake. Pri nas so to smeti. Vprašam se: „Zakaj smeti?“ Preprosto zato, ker še ne znamo ceniti naše prelepe narave. Mislim, da jo še premalo ljubimo.

Vsi si želimo, da bi ostala naša vas zmeraj lepa in urejena. Ne bomo dovolili, da bi napredek in znanost po negativni strani uničila naše življenje. Kajti če bo uničena narava, bomo z njo uničeni tudi mi sami.

ANGELCA MATIJOVC,
osnovna šola „Blaž Arnič“ Luče

8. a OSNOVNE ŠOLE GORNJI GRAD

Prva vrsta od leve proti desni: Cilka Tevž, Ida Mlačnik, Metka Rihter, Milena Rihter, Milena Mavrič, Jože Fale; druga vrsta: Pavla Podbrežnik, Marinka Kaker, Peter Podbrežnik, Ivo Rajter, Ivko Repenšek; tretja vrsta: Jože Zerovnik, Miran Tratnik, Anton Matjaž, Simon Belaj, Matija Rihter, Jani Mavrič; četrta vrsta: Milan Mavrič, Marko Sovinšek, Vladimir Trepel, Franci Ugovšek, Toni Tisovnik, Slavko Šinkovec, razrednik Jože Venišnik.

8. b OSNOVNE ŠOLE LUČE OB SAVINJI

Zgoraj od leve proti desni: Arnič Milan, Tomaž Prodnik, Franci Ošep, Herman Prelesnik, Slavko Polanšek, Ciril Goljek, Lovro Kukovič, Mirko Zamernik, Tone Ivankovič; spodaj: Jožica Krivec, Jožica Voler, Nuška Kladnik, Tatjana Cigala, Barbara Roban, Helena Vršnik, Olga Povšnar, Jožica Ročnik, Minka Kaker, Marija Kaker, Jožica Erjavc, manjka Stanko Moličnik, razredničarka Marta Vider.

8. a OSNOVNE ŠOLE LJUBNO

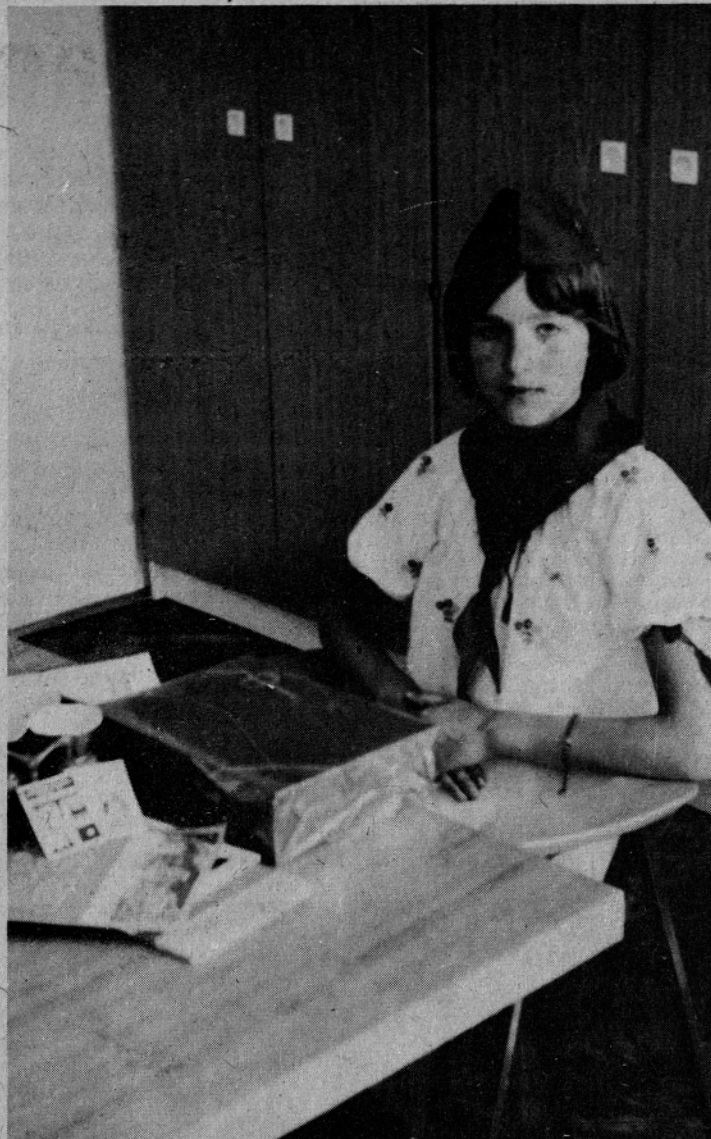
Od leve proti desni: Jani Fašun, Jože Plesec, Martin Brunet, Franci Furland, Stanko Irner, Marija Podkrižnik, Fanika Pustoslemšek, Branko Retko, Zdenka Rigelnik, Marjan Praznik, Bernardka Zupančič, Nada Krumpačnik, Janko Podkrižnik, Silvo Kukovic, Milan Obojnik, Branko Nerat, Franc Podkrižnik, Miran Vratnar.

Obnova Golt

Po nesreči, ki je pretrgala gondolsko zvezo z rekreacijskim centrom na Golteh je bilo veliko ugibanja o usodi te planinske postojanke. Za naše občane je stvar še toliko bolj zanimiva, saj predstavljajo Golte del celote naše turistične ponudbe. Zato ne moremo biti glede tega neprizadeti. V razgovoru s predstavnikom Rdeče dvorane v Velenju, ki trenutno upravlja z Goltmi, Danetom Hrovatom, smo dobili nekatere podatke, ki bodo zanimali naše bralce. V tem trenutku so vsi objekti na Golteh zaprti. Samo čuvaji so prisotni tako, da ne pride do kakšnih večjih škod. Tudi mozirsko kočo, ki je sicer do nedavna poslovala, so bili prisiljeni zapreti, saj je bilo iz ekonomskega stališča njeno poslovanje nemogoče. Če temu pridemo še sanitarne okoliščine, ki niso ustrezne, se zdi ukrep upravljalcev upravičen. Tudi obratovanje bifeja v spodnji postaji so ukinili. Tja se bo v kratkem vselila skupina delavcev, ki bo pričela z deli na sanaciji objektov. Kot prvo se bo pričelo z deli na gondolski žičnici. Za ta del opravil so že sklenili pogodbo z Metalno iz Maribora. Ta pa se povezuje s tujimi izvajalci. Načrtujejo torej v prvem delu usposobitve centra popravilo gondolske žičnice, ki naj bi dobila prvoten izgled in zmogljivost. Povedali so, da še trenutno ni mogoče reči, kdo bo v bodoče upravljal z Goltmi. Rdeča dvorana je, ne glede na to, kdo bo Golte pozneje prevzel, pričela s sanacijskimi deli, da bi se center čimprej usposobil. S te strani je tudi pričakovati prizadevanja, da se najde ustrezno rešitev

glede bodočega poslovanja te zanimive planinske postojanke.

Doslej zaposlene so zaposlili v drugih delovnih organizacijah, tako, da bo novo poslovanje pričelo z novimi kadri. Dosedanja sredstva, ki so jih vložili po prevzemu od Izletnika, presegajo višino 900 starih milijonov dinarjev. V to so všteti nujni stroški po nesreči. V Rdeči dvorani govorijo le o povezavi z žičnico, medtem ko se v javnosti vse več govori o cestni povezavi. Na vprašanje, kaj je na tem resničnega, so dejali, da so o takšni možnosti razgovarjali, vendar je za te rešitve prevzela pobudo občina Mozirje. Zanimivo je morda še to, da so poskušali z lastniki številnih hišic na Golteh doseči sporazum o odkupu teh, da bi tako pridobili večje zmogljivosti, vendar jim to ni uspelo. Čudno se sliši, da so tej ponudbi nasprotovali upravljalci teh hiš, saj so bile v preteklosti le 3,7% korišćene! Glede planinske koče so mnenja v Velenju, da bi moralo planinstvo usposobiti staro kočo, ki je še last planincev. Glede rokov usposobitve zmogljivosti na Golteh še ne more biti govora, ker še ne morejo postaviti potrebnega časa, dokler nimajo vseh izvajalcev del po sanacijskem programu. K temu je treba dodati še dejstvo, da je veliko stvari treba uvoziti, to pa ne bo lahko. Dane Hrovat je na koncu razgovora še poudaril, da je skrajni čas za to, da se postavi vprašanje Golt v širše meje, saj ne more biti to zgolj mozirski, oziroma velenjski problem. Gre za sodelovanje širšega kroga dejavnikov.

Tanja Bezovšek

Pri Titu

Med letošnjimi predstavniki jugoslovanskih pionirjev, ki so v Beogradu čestitali našemu predsedniku Titu za njegov rojstni dan, je bila tudi učenka 6. b. razreda osnovne šole Frana Kocbeka v Gornjem gradu Tanja Bezovšek. Ker je pač malo srećnih, ki so bili pri predsedniku Republike, smo z zanimanjem poslušali pripovedovanje Tanje. V zbornici šole so nama omogočili kramljanje.

Priznam, moja sogovornica je bila zelo dobra pripovednica in se je vsega doživetelega prav nazorno spominjala. Uvodoma je povedala, da je tokrat padla vrsta na predstavnika njihove šole in so na skupnem zboru pionirjev določili prav njo za to častno nalogo. Seveda je bila preseñećena in presrećna! Pa je dobro opravila. Kako tudi ne, saj je sicer zelo dejavna v organizacijah na šoli in tudi ući se dobro. Zveza prijateljev mladine Slovenije je bila organizator vseh priprav v naši republiki. Pripravila je udeleženecem enotne kroje, tako, da so naši nekoliko izstopali, saj druge republike niso oskrbele enotnih oblek. Dobili so se v Ljubljani in se z vlakom odpeljali najprej do Zagreba. Tam so jih vodili po raznih muzejih in ogledali so si tudi spomenik kmećkim uporom v Stubici. Spoznali so se z mnogimi vrstniki iz drugih krajev

Jugoslavije. Najzanimivejši je bil ogled Titove rojstne vasi Kumrovec. V Zagrebu so dobili vsa potrebna navodila za pot do Beograda. Tu so jim pripravili skupno proslavo. Pojasnili so jim tudi, kako se bodo zadržali ob sprejemu pri predsedniku Titu. Takrat je šlo za res. V vrstah najmlajših je zavladal nemir velikega pričakovanja. V Belem dvoru so se srećali s svojim najvećjim prijateljem – Titom. Bil je dobre volje in veselo se je pogovarjal z njimi. Posebno je bil vesel pesmi, ki so mu jo zapeli. Ta ga je spomnila njegove rane mladosti. Zapeli so namreć Zagorsko. Ko so predali darila in izrekli čestitke se je predsednik Tito umaknil. Še prej jim je zagotovil, da jih bo vsako leto rad srećal, dokler mu bo zdravje dopuščalo. Na vrtu so vse pionirje lepo pogostili ter jim predali darila in spominke na to veliko srećanje. V Beogradu so jim pokazali še muzej 25. maj, kjer so razstavljene vse štafetne palice, ki so bile predane v preteklih letih predsedniku Republike s pozdravi za njegov rojstni dan. Tanja Bezovšek ni skrivala srećnih občutkov, da je bila med izbranci, ki so letos prinesli iz vse Jugoslavije najprisićnejše pozdrave našega mladega rodu. To veselje delijo tudi njeni sošolci, ki so ji zaupali to zahtevno nalogo in čast!

Kooperacija v gozdarstvu

Okoli 2000 lastnikov zasebnih gozdov se v naši občini združuje v obrat gozdarske kooperacije s sedežem v Nazarjah. Zaradi izrednega gospodarskega pomena, ki ga ima gozdarstvo, je združevanje kmetov – lastnikov gozdov v okviru te organizacije izredno zanimivo. Gre vendarle za veliko površino, s katero razpolagajo kooperanti – 20415 ha gozdov, kar predstavlja ogromno lesno bogastvo. V naši dolini pomeni lesna dejavnost že dolga stoletja temelj gospodarskega razvoja. Prav zato se zdi potrebno seznaniti bralce z nekaterimi podrobnostmi

okolih organiziranosti tega obrata, ki ima svoje enote še na Ljubnem, v Lućah, v Solćavi in v Gornjem gradu. V okviru združenih gozdarskih zmogljivosti posekajo letno okoli 70.000 m³ lesa. Namenjajo pa ga potrebam predelovalne industrije v občini. Te lesne mase predstavljajo dragoceno surovino, saj gre izključno za iglavce. Poslujejo tako, da opravljajo vsa dela gozdu kooperanti sami, hlodovino ob cesti pa prevzemajo delavci O GK. Seveda se strokovnjaki

(nadaljevanje na 11. str.)

(nadaljevanje z 10 str.)

trudijo, da strokovno utemeljijo višino poseka. To je važno zaradi nadaljnjega gospodarjenja z gozdovi.

Da bi zagotavljali nemoteno delo, imajo v sklopu svoje dejavnosti javno gozdarsko službo, prevzemno skupino in obračunsko službo za plačevanje lesne mase. Kot že rečeno posvečajo posebno pažnjo gojitveni dejavnosti. Delujejo torej na območju občine Mozirje in zaposlujejo 36 delavcev raznih strokovnih sposobnosti. Vse odločitve sprejemajo samoupravno. Najvišji organ predstavlja zbor kooperantov, ki izvoli 19 članski svet OGK. V njem deluje 15 kmetov-kooperantov in 4 delavci iz vrst kolektiva OGK. Kot smo že poudarili delajo preko enot, da bi na ta način približali odločanje o najbolj perečih zadevah v sredino, kjer so gozdni kooperanti in gozdovi. Vsaka enota ima svoj svet, ki ga sestavljajo kooperanti (6) in po eden delavec iz vrst kolektiva.

Izvršilni organ OGK predstavlja poslovni odbor, ki sprejema tekoče naloge in ga sestavljajo delegati enot, šteje pa 7 članov. V sestavu samoupravnih organov deluje še odbor samoupravne kontrole in odbor za ljudski odpor in družbeno samozaščito. Kot pravijo na upravi je sodelovanje kooperantov s službami OGK na višini. Skrbijo pa zato, da se odločitve, ki zadevajo posamezne predele, sprejemajo tam in ne centralno, to pa seveda prispeva k tesnejšemu sodelovanju. Do 13. 2. 1980 bodo prilagodili organizacijo novim zakonskim predpisom. Zanimivo je, da trdijo v OGK glede nenehnega tarnanja predelovalcev lesne mase o pomanjkanju surovine da je vzrok v tem, da se razpoložljive lesne količine še premalo predelajo doma, če pa bi se, bi bilo za vse boljše in zanimivejše.

Kinoobiskovalcem v Mozirju

Izvršni odbor prosvetnega društva je na svoji zadnji seji podrobneje proučeval dejavnost kino sekcije. Ob tem je prišlo na dan nekaj težav, ki povzročajo velike stroške in sitnosti. Gre za čiščenje dvorane. Nihče ne bi verjel, da je mogoče v isti uri in pol tako onesnažiti prostor, kjer se gledajo predstave. Ze od nekdaj je veljala vsaka dvorana v javni uporabi za nekaj skupnega. Odnos do nje pa je odraz kulturne ravni obiskovalcev. Ni kulturno, da postane po uporabi dvorana, ki je bila z velikimi žrtvami usposobljena, en sam velik smetnjak. Nekateri pač radi zamenjujejo kinodvorano za jedilnico najslabše vrste, saj se med odpadki najde

Pred meseci smo v našem glasilu opozorili na nevzdržne razmere v Robanovem kotu zaradi odvoza gramoza s prodišča hudournika. Na sestanku Celjske turistične zveze v Šempetru je bilo postavljeno vprašanje resnega ogrožanja te zaščitene krajine vsled pretiranega prometa tovornih vozil. Res se zdi potrebno ponovno opozoriti na to, da je zaščita naravnih lepot naša družbena dolžnost in ne more biti opravičila za uničevanje krajinskih znamenitosti po komerkoli. Glede tega je bilo postavljeno tudi delegatsko vprašanje na seji SO Mozirje. V pojasnilu podaja NIVO Celje nekatere podrobnosti v zvezi s tem. Gramoza ne odvažajo niti NIVO, niti Območna vodna skupnost Savinjska – Sotla.

O USTNEM IZROČILU

Že nekaj časa je, kar sem prečitala v Novicah vest „Turki v Savinjski dolini“. Nam otrokom pa je stara mama (ki je bila rojena okrog leta 1849) pripovedovala o Turkih, ki so bili v Ljubnem tako, da Turki lažnive Solčave, ušivega Luča in pa slepega Ljubna ne bojo več obiskali. O Solčavi in Lučah je povedala isto kot je bilo v Novicah, a o Ljubnem pa, da so se ljudje skrili v cerkev, da je paša sekal s sabljo vrata, pa mu je iver padla v oko, da je oslepel. Tako so Turki takoj zapustili Ljubno in ljudje so bili rešeni.

Ker je takšno ustno izročilo zanimivo in da ne bi bilo pozabljeno sem ga napisala.

ANICA SKORJANC,

Primož 3,

Ljubno ob Savinji

največ ostankov jedil. Ali je res potrebno hoditi v kino jesti? Ali ne znamo več upoštevati najosnovnejših pravil vedenja? Kaj bi bilo, če bi tako ravnali doma? Kaj bi bilo, če bi doma sedeže iz objestnosti poškodovali? V kinodvorani, ki je last nas vseh, si to dovolimo. Pozabljamo, da vstopnina še ne daje pravice nekulturnega ponašanja v prostoru, ki mora biti vsem krajanom na voljo. Kako pa se bomo počutili v tako neurejenem okolju, si lahko vsak sam odgovori. Izvršni odbor prosi torej vse obiskovalce, da upoštevajo red med predstavami in da zapustijo dvorano v stanju, kakršno je običajno med kulturnimi ljudmi.

Robanov kot v prahu

Glede odvzema gramoza je bil na osnovi komisijskega oglada na kraju samem sklenjen sporazum s predstavniki PUV NIVO in PUH Ljubljana ter SO Mozirje in domačinom Francem Robanom o načinu in redu v zvezi z odvzemom gramoza iz Robanovega kota. Odvzem so narekovale predvsem potrebe krajevnih skupnosti v občini Mozirje. Pri tem je bilo dogovorjeno, da bodo za vzdrževanje ceste skrbeli vsi tisti, ki bodo gramoza potrebovali, odnosno odvažali, kar je še posebej navedeno v dovoljenju. Skrb za izvajanje tega dogovora je poverjena Francu Robanu, ki ima tudi ključke od cestne zapornice pri svoji domačiji. Pripominjamo tudi, da se ves gramoza iz Robanovega kota odvažajo na izrecno željo in za potrebe urejanja cest na območju krajevnih skupnosti v občini Mozirje.

Podjetje za urejanje voda NIVO Celje pa predvsem skrbi, da se odvzem gramoza vrši strokovno pravilno, tako da se ne dela škoda na obrežjih hudournika Bele. Najpripomnimo še to, da kolikor ne bi bilo nujnih potreb za odvzem gramoza s strani občanov, bi lahko kadarkoli, sporazumno s SO Mozirje, prekinili z izdajo dovoljenj za ves prodni material v Robanovem kotu.

Glede vzdrževanja jezov pri Rogovilcu sporočamo, da je to v naši pristojnosti, poleg tega pa še vseh 18 drugih jezov na Savinji, ki so vsi v slabem stanju.

Vse te jezove so nekdaj vzdrževali vodni upravičenci, ki so uporabljali vodno moč za pogon žag in mlinov. Danes je vse to opuščeno, ostali so le jezovi, ki jih naj bi vzdrževalo podjetje NIVO Celje.

Vsi jezovi so več ali manj v slabem stanju, razpoložljiva sredstva pa minimalna.

Jez pri Rogovilcu, kakor tudi vse ostale jezove, stalno spremljamo in smo dobro seznanjeni s stanjem. Najnujnejše v zvezi s popravilom jezov v Rogovilcu bomo izvršili v najkrajšem času, saj je delo na jezovih vezano na nizki vodostaj. Predvsem pa na letno obdobje.

Podjetje za urejanje voda NIVO Celje pa je izdalo tudi tole sporočilo:

Obveščamo občane, da se dovoli odvzem gramoza v Roba-

novem kotu pod naslednjimi pogoji:

1. Odvzem gramoza ni dovoljen brez predhodnega plačila prispevka. To zadevno dovoljenje obvezno pokazati Robanu, v nasprotnem primeru se rampa ne odpre.

2. Odvzem gramoza je dovoljen samo v ponedeljek, torek in sredo. Ostale dni je rampa zaprta.

3. Gramoz na prodišču ni dovoljeno sejati.

4. Strojno nakladanje gramoza ni dovoljeno, ampak samo ročno.

5. Odvzem gramoza je dovoljen le po sredini prodišča.

6. Dovoljenje za odvzem gramoza (plačilo prispevka) se dobi na KU Ljubno ob Savinji vsak petek od 10. do 12. ure in na KU Luče, vsak petek od 13. do 15. ure.

7. Odškodninske zahtevke tretjih oseb za uporabo zasebnih poti rešuje lastnik dovoljenja na svoje stroške.

8. Zoper kršitelje navedenega se bo postopalo po zakonu o vodah (Ur. l. SRS, št. 16/75 in 28/75).

Odgovor bralcu

Že večkrat smo poročali o nujnosti organiziranega odvoza smeti in odpadkov. Odveč bi bile razprave o tem, ali je to potrebno, ali ne. Je potrebno. V resnici je odraz naše kulture, če je okolje lepo in očuvano. Naš bralec iz Mozirja (A. Ž.) opozarja na neprimeren način obračunavanja teh komunalnih storitev, češ, da za eno kanto preveč plačuje. Povprašali smo pri komunalnem podjetju v Mozirju, kako je s to stvarjo. Povedali so, da je v pretežnih primerih način obračunavanja po koristni površini neke stavbe. Površina se upošteva in ne število v hiši živečih ljudi. Takšen način je preizkušen in trenutno najustreznejši. Seveda se zavedajo, da pa predstavlja pomanjkljivost v tistih primerih ko hiša zaradi starejše ureditve presega potrebno površino potrebnih prostorov. Opozorili so na odlok, objavljen v Ur. listu SRS 16/77, ki v svojem 26. členu določa možnosti olajšav e plačila v nakazanih primerih. Hkrati pa so povedali, da pripravljajo dopolnilo k navedenemu odloku, ki bo določilo oprostitve plačila socialno šibkim in prineslo še nekatere olajšave. Torej, doslej velja še odlok iz leta 1977, vendar že v njem so možnosti za zmanjšanje plačila, če gre za pretirano površino hišne notranjosti, ki ne služi svojo namenu.

Savinjske

NOVICE 11

Pobijanje ali preventiva v službi sadizma

Najbrž, da posamezni lovci iz LD Mozirje, Nazarje in Ljubno ne dosega poštenih lovskih točkovnih norm. Kako bi sicer s toliko prizadevnostjo manjka-joče obveze za vzdrževanje ravnotežja staleža divjadi dopolnjevali s pasjimi repi.

Nekaterim je napočil čas, da se jim spričo sprejetih preventivnih mer v obrambi pred steklino razbohotijo strasti za pobijanje psov in mačk. Žal nosijo puške, ki naj bi služile selekciji v prid ravnotežja divjadi v naravi, tudi taki, ki izkoriščajo v imenu obrambe pred steklino svojo strast za tokrat dovoljeno, nekaznovano pobijanje psov v imenu oblasti

in da s tem zadostijo svojim temnim karakternim nagibom.

Kje naj lastnik išče zaščito za ubitega psa, ki mu je potreben čuvaj, prijatelj in ne nazadnje tudi imetje. Ali „poklicni“ ubijalci sploh razmišljajo o tem, koliko pes pomeni lastniku, koliko veselja in tolažbe mu vrača s svojo zvestobo in ljubeznivostjo. Ali sovražnik psov sploh razmišlja o tem, da z nepotrebnim pobijanjem več škoduje kot koristi saj je nasilno posegel v določeno sredino, jo s tem narušil in si s tem nakopal več obsodb, jeze in sovražnosti, kot pa koristi ne samo lastnika, ampak širše soseske, tokrat že vse javnosti.

Če bi lovstvo ustanavljali za pobijanje psov, ne bi služilo namenom zakona o lovstvu in še manj varovanju divjadi v zdravem okolju. Za pobijanje psov so konjederci, kar pa na srečo vsi lovci niso.

Zakaj to pišem? Do sedaj so me lovci s svojim „humanim poslanstvom“ o varovanju narave štirikrat močno prizadeli. Skrivnostno, kar pomeni nenapovedano, nepošteno, nečisto, zahrbtno in našim medsebojnim človeškim odnosom neprimer- no so ubili psa, ki je baje preganjal divjad. Drugega so na isti način ubili pri črpalki v Mozirju samo zato, ker se je predrznil preveč približati hiši lovca – morda celo le njegovi psici. Tretjega so odpeljali izpred hiše z verigo vred, ker se je pregrešil z lajanjem. Četrtega so v marcu letos ubili blizu doma- če hiše v Lačji vasi na prehodu po gozdu prav tako skriv- nostno. Sprašujem, kam to vodi. Dobrim medsebojnim od- nosom sigurno ne v prid. Še manj pa očuvanju vrste. Lovci bi morali biti sposobni ločevati lastniške od potepuških psov. Poznati bi morali vrste čisto- krvnih psov, njihove lastnosti in navade. Vsaj malo bi morali poznati obnašanje psov, da bi lahko ocenjevali njihovo nagnje- nost za povzročanje škode. Ker tega ne vedo, bodo še vedno v naprej počenjali tako boleče neumnosti. Obstaja nevarnost, da bomo ob preklicu kontuma- ca brez vseh rasnih ali količjak vrednih psov, ne glede na to ali lovijo divjad ali ne, in to samo zaradi mržnje posameznikov do psov, ki bi pravzaprav morali biti spremljevalci dobrega lovca. Navsezadnje lovci ne bi smeli biti zaščiteni pred obtožbo, da so povzročili materialno in moralno škodo, ker so ubili včasih dragocenega psa, prijate- lja in čuvaja. Ob vsem tem so ubijalci psov neprizadeti, še vedno moralno oporečni in prav gotovo potrebni strokov- nih napotkov kinologa, in pred- hodnega pregleda psihiatra, predno se jim izda dovoljenje za nošenje orožja, to v prid odnosa do živali in do ljudi. Zakaj bi morali nekateri ubijalci psov metati slabo luč na vso „zeleno bratovščino“, saj se v večini primerov ve, kdo je ubil katere- ga psa.

Odlok je bil sprejet. Občani niso bili pravočasno obveščeni. Lovski eksekutorji so za odlok zvedli v svojih lovskih družin- ah in odšli v za nas nesprejem-

ljivo poslanstvo, dokaj zgodaj, brez opozorila lastnikom psov, da bodo začeli pobijati. Zaradi tega lastniki psov niso mogli zaščititi svojih psov, ki so bili na milost in nemilost izročeni določenim lovcem. Pobijanje psov je tako postala edina „preventivna“ mera pred stekli- no. Nobena od odgovornih služb, niti veterinarska, niti zdravstvena, ni naredila ničesar za boljšo osveščenost občanov in za seznanjanje z ukrepi proti steklini. Psi so bili že prej cepljeni. Pri veterinarski inšpek- ciji so sezname lastnikov psov, ki so dali cepiti svoje pse pravočasno proti steklini. Ali je katera od lovskih družin zahte- vala ta seznam in opozorila svoje člane, kateri psi so ceplje- ni in kateri ne. Najbrž ne. Drugače ne bi prihajalo do pobijanja vseh, kar so v resnici nekateri lovci počenjali. Strokovnjak pravi, da se cepljen pes ali mačka pobijata le takrat, kadar sta obgrizena od stekle živali. Pse vezemo pred begavci, ki nimajo lastnika, ker bi sicer tudi psa, ki ima lastnika, pokončal konjederec. Kako ne- smiselno je splošno pobijanje psov dokazuje izjava strokov- njaka, da vsa prizadevanja in mere gozda ne očitajo pred steklino. Morda bi bila zanimiva ugotovitev za naše lovske druž- ne, koliko pregonov je izvršenih na lisice in koliko na pse in koliko so jih pobili.

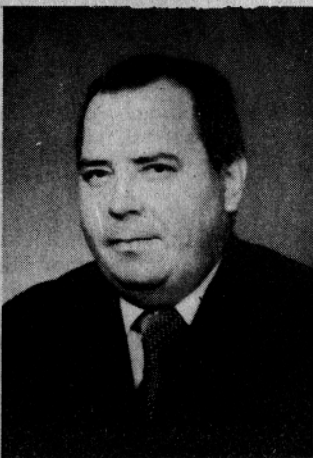
Vse skupaj nehote spominja na srednji vek, ko so obešali stekle ljudi smo zaradi nezna- nja. Ali ni tudi danes neznanje prisotno ob pobijanju psov, to vedo sami lovci. Človeško je, da se na nek način človek mora uveljaviti, vendar je vsaka samo- volja pri uporabi orožja brez vednosti vsaj lovske družine dokaj vprašljiva.

VLADO KOSIR, LAČJA VAS

Visoko odlikovanje

Na regijskem seminarju sekretarjev ZK v Rogški Slatini je sekretar medobčin- skega komiteja ZK Janez Zahrastnik podelil red republike z bronastim vencem Matevžu Požarniku, ki ga ni treba posebej predstavljati, saj ga domala vsakdo v dolini pozna. To visoko odličje je prejel za dolgolet- no družbeno delo. Rojen v Novi Štifti, je hodil v šolo v Šmartnem ob Paki, živi pa sicer v Bočni. Kot mlad fant je stopil na težko pot borca v letu 1944. Po osvoboditvi pa je najprej dela na opekar- ni v Bočni. Poneje je prevzel odgovorno delo na KLO v istem kraju. Družba mu je nalagala vse odgovornejše naloge, saj je delal najprej v okrajni, pozneje pa tudi v republiški kontrolni komisi- ji. Na takratnem okraju Šoštanj je prevzel naloge poverjenika za delo, kmalu pa so ga poklicali za tajnika okrajne zadrugne zveze Šoštanj. Ker ga je delo v gozdarstvu veselilo, se je posvetil tem nalogam in se v tej stroki tudi izšolal. Sreča- mo ga kot načelnika oddel- ka za gospodarstvo pri SO Mozirje, kjer je kar 10 let opravljal to odgovorno delo. Vmes je bil 6 let nepoklicni sekretar OK ZKS Mozirje ter nato poklican na delovne dolžnosti direktorja obrata gozdarske kooperacije v Na- zarjah.

Nič ni skrival veselja ob dejstvu, da je bil tako visoko odlikovan. Kot sam pravi, je prejel že veliko odličij, nekaj tudi vojaških, vendar ga je ta družbena pozornost presene- tila. Skratka, ni se nadejal, da bo odlikovanje tako viso- ke stopnje. Ko je tako pred nami obujal spomine, je pripomnil, da so bili težki

Matevž Požarnik

časi tisti prvi po osvobodit- vi. Zato je bilo treba veliko delati, da si je domovina kmalu opomogla od globo- kih ran vojne in okupator- skega divjanja. Pa ni bilo zaman! Trud in žrtve so obrodile dosežke, ki nam jih po svetu zavidajo. Matevž meni, da bo treba še mnogo delati in ne bo mu težko prijeti tam, kjer bo potreb- no!

Varstvo pred požarom

Samoupravna interesna skup- nost za varstvo pred požarom v naši občini je pripravila obsežen načrt ukrepov v svoji dejavnosti. Pripravljeni predlog bo v krat- kem v javni razpravi. Obsega splošne določbe, organizacijo požarnega varstva, postavlja no- silce odgovornosti za posamezne naloge, potem je govor o požarni preventivi, o operativnih nalogah gasilcev, poglavje o gasilski ope- rativi, opis materialnih zagotovil ter končne določbe. Že površen pregled daje slutiti, da gre za obsežne naloge, ki si jih je skupnost s tem programom naložila. Priprčani so, da bodo ob dobrem sodelovanju vseh dejavnikov vključenih v načrt, uspehi.

Odločil sem se za vojaški poklic

Želja nas fantov, ki smo 22. 5. 1979 imeli priliko поблиže si ogledati šolo, ki pripravlja mlade fante za bodoče vojaške poklice, je postati oficir. Srečni smo bili, da bomo vsaj za nekaj ur med temi fanti. Ker smo prispeli z avtobusom prezgodaj v Ljubljano, smo si najprej ogledali muzej NOB. Vodič po muzeju je znala v naših glavah zbuditi predstave iz stare Jugoslavije in o bojih med NOB. V glavnih obrisih smo prehodili pot našega delavca v borbi za osnovne pravice slehernega človeka. Pred nami so se pojavili narodni heroji, boji na Štajerskem, na Dolenjskem. Šele sedaj nam je jasno, zakaj je bila Ljubljana proglašena za mesto heroja. Spremljali smo naše izseljence v Srbijo in Nemčijo. Bili smo priča nečloveškemu trpljenju naših internirancev. In začeli smo šele razumeti, kako draga je naša svoboda.

Po ogledu muzeja smo se odpeljali v vojaško gimnazijo „Franc Rozman-Stane“ v Ljubljani. Šola je zgrajena na poseben način, prostor okoli nje pa šele dobiva pravo obliko. Sprejel nas je direktor te šole. Njegova obleka, — obleka pilota, je nas opozorila, da ta šola vzgaja vojaški kader. Naše radovedne oči so begale na vse strani, vse smo hoteli videti, ničesar prezreti. Tiha, mehka hoja po hodnikih šole je še povečala našo napetost. V pre-

davalnici, podobni kino dvorani, nam je direktor šole orisal življenje v gimnaziji, pogoje za sprejem v to šolo. Podrobneje je nas seznanil z vojskimi poklici in z možnostmi do najvišjih vojaških poklicev. Česar nam ni mogel prikazati z besedo, je dopolnil film. Prijazno je odgovarjal na vsa naša stavljena vprašanja. Ogledali smo si tudi nekaj učilnic, ki so najsodobneje opremljene. Mnogo učil smo že videli na hodnikih. Tudi telovadnico smo videli, prostor kjer je vsak učenec najraje. Govorili smo z Vojkom Černiškom, Mozirjanom, ki obiskuje prvi razred te šole. Zadovoljstvo in sreča sta žarela iz njegovih oči. V prijetnem klepetu smo odšli v jedilnico, kjer smo potolažili že nedisciplinirane želodce. Po kosilu smo si ogledali še mučilnico na Urhu. Naša pot je bila lahka, saj nam jo je pomagal premagovati avtobus. Tovariš Franc Omladič je nam pripovedoval o mučenju krvoločnikov. Ogledali smo se kletne prostore, kjer so jih mučili, cerkev in lipo, kjer je rabelj nadaljeval s svojim delom in mlakužo, s pomočjo katere jih je osveščal, da se je potem nadaljevalo njegovo mučenje. Cerkev je spremenjena v muzej. Koliko nedolžnih ljudi, koliko mladih življenj je končalo začetno pot v življenje.

Tihi, potrjeni smo se vrnili v avtobus. V naših glavah je bilo

graničar na straži

vsega preveč. Prelepi vtisi iz vojaške gimnazije in trpljenje nedolžnih ljudi. Ne moremo razumeti, da je človek sposoben tako podlih dejanj. Vsak pri sebi si je zatrjeval — hočem postati vojak, človek, ki bo znal ceniti delo človeka in ga braniti pred vsemi krivicami. Domovina potrebuje delovne in zavedne ljudi, ljudi, ki jo bodo branili do zadnje kapljice krvi in mi bomo njeni člani.

Med tem se je oglasila žeja in v Domžalah smo se ustavili. Vožnja domov je hitro minila. Vse nas je prevečala ena sama

misel in želja. Postati hočem dober vojak. Vsi se želimo uvrstiti v vrste oficirjev.

Organizatorju, komisije za družbeno aktivnost, ljudsko obrambo in družbeno samozashčito pri predsedstvu občinske konference ZRVS Mozirje se prav vsi zahvaljujemo za tako lep izlet.

UČENCI OSNOVNE
ŠOLE MOZIRJE
ANDREJ KRAJNC,
MATIJA PETRIN,
ZORAN PODKRIŽNIK
ANDREJ NOVAK,
TOMAŽ DANIJEL

OBVESTILO PROSVETNEGA DRUŠTVA MOZIRJE

Pri prosvetnem društvu Mozirje smo se odločili, da bi poletje popestrili s še eno filmsko predstavo več na teden.

Tako je od 1. junija t. l. dalje filmska predstava tudi ob torkih ob 20. uri. Torkove predstave bodo na sporedu še ves julij in avgust. **SPORED FILMOV ZA MESEC JULIJ:**

1. NASHVILLE — ameriški satirični musical (Geraldine Chaplin, J. Christie)
3. PRAVI KAVBOJI — ameriški western
4. KAZEN NA PLANINI EIGER — ameriški pustolovski (Clint Easterwood)
7. 8. JULIJA — Angleška drama (Jane Fonda, Vanessa Redgrave)
10. NEDOLŽNI — italijanska drama
12. URAR IZ SAN PAULA — francoski kriminalni film
14. 15. FUDI ANGELI NORO VOZIJO — italijanska komedija
17. POLICIJA NEKAJ PRIKRIVA — francoski kriminalni film (F. Stafford, Nathalie Delon)
19. OBSEDENOST — ameriški pustolovski
21. 22. BIVŠI PRIJATELJ KID — ameriški western
24. LJUBEZENSKO ŽIVLJENJE B. TRAJKOVIČA — domača komedija
26. ZASEBNE PREGREHE JAVNE ČEDNOSTI — italijanska zgod. drama
28. 29. AGENT ŠTEVILKA 1 TAJNE SLUŽBE — angleški pustolovski
31. LJUBIMCI GOSPE FANI — ameriška ljubezenska drama (B. Streisand, O. Shariff)

Starešine opravile preizkus znanja

V okviru redne vzgoje in izobraževanja rezervnih vojaških starešin je komisija za vojaško in politično izobraževanje pri občinski konferenci ZRVS Mozirje organizirala 10. 6. 1979 preizkus znanja za rezervne vojaške starešine z območja občine Mozirje.

Izveden je bil iz teoretičnega in praktičnega znanja, in sicer v streljanju z vojaško puško, orientacijsko-taktičnem pohodu, rešitvi taktične naloge ter testom preverjanja znanja na temo „Zračni desant in protidesantni boj“.

V osnovni šoli v Mozirju pa so si ogledali razstavljeno vojaško orožje, ki ga ima v uporabi teritorialna obramba.

Preizkusa znanja se je udeležilo nad 130 starešin, ki so morali neposredno na terenu v ekipah med pohodom kolektivno in posamezno rešiti vrsto zahtevnih nalog s področja vojaško taktičnih in poveljniških veščin.

Dobra strokovna usposobljenost in zavzetost vseh udeležencev je bila kronana z dokaj lepim uspehom, ker so v večini uspešno razrešili zadane naloge.

S tem so prispevali lep delež k višji ravni pri krepitvi ljudske obrambe in družbene samozashčite, obenem se aktivno vključili v akcijo „Nič nas ne sme presenetiti“.

TONE MODRIJANČIČ

SKUPŠČINA OBČINE MOZIRJE
Komisija za izbor kandidatov
za podelitev občinskih priznanj

POZIVA

vse gospodarske in druge organizacije, delovne skupnosti, družbenopolitične organizacije in društva, krajevne skupnosti ter posamezne občane k vložitvi predloga za podelitev

OBČINSKIH PRIZNANJ V LETU
1979

Občinska priznanja so namenjena za izjemne dosežke s kateregakoli področja družbenih ali gospodarskih dejavnosti na območju občine Mozirje.

Priznanja, ki se slovesno podeljujejo vsako leto na občinski praznik, so klasificirana po naslednjih stopnjah:

1. Naziv častnega občana občine Mozirje

2. Domicil občine Mozirje

3. Plaketa občine Mozirje

4. Denarna nagrada občine Mozirje

Predlog za podelitev naziva častnega občana občine Mozirje daje občinska konferenca SZDL občine Mozirje.

Predlog za podelitev domicila občine Mozirje daje občinski odbor ZB NOV občine Mozirje.

Predlog za podelitev plaketa in denarnih nagrad lahko da vsaka fizična ali pravna oseba občine Mozirje.

Komisija sprejema predloge, dokumentacijo in obrazložitve do 10. avgusta 1979.

Predloge s prilogami je treba pravočasno poslati na naslov: SKUPŠČINA OBČINE MOZIRJE

Komisija za izbor kandidatov za podelitev občinskih priznanj

KOMISIJA ZA VOLITVE IN IMENOVANJA
SKUPŠČINE OBČINE MOZIRJE

RAZPISUJE
prosta dela in naloge

VETERINARSKEGA IN
ŽIVINOREJSKEGA INŠPEKTORJA

RAZPISNI POGOJI:

diplomirani veterinar in najmanj pet let delovnih izkušenj. Kandidat mora poleg splošnih pogojev biti moralno-politično neoporečen.

Prijave z dokazili o izpolnjevanju razpisnih pogojev in življenjepisom, s podatki o dosedanjem delu, sprejema komisija za volitve in imenovanja skupščine občine Mozirje v roku 15 dni od objave razpisa.

O izidu razpisa bodo kandidati pismeno obveščeni.

VNOVČENJE OBVEZNIC

Ljubljanska banka — Temeljna banka Velenje obvešča občane, da bodo od 1. 7. 1979 dalje vnovčevali prvi odrezek obveznic posojila za ceste SRS. Izplačila bodo opravljali za občane v enotah Mozirje, Gornji grad in Ljubno. Uporabniki družbenih sredstev pa bodo lahko vnovčevali odrezke v Temeljni banki Velenje, na oddelku sredstev, ki posluje v Velenju, Rudarska ulica.

SLOVENSKE ŽELEZARNE
ŽELEZARNA RAVNE
n. sol. o.
RAVNE NA KOROŠKEM

PROIZVAJAMO:

- EPŽ JEKLA
- JEKLENE ULITKE
- ODKOVKE
- KOVANO PALIČASTO JEKLO
- VALJANE PROFILE
- GRELNO ŽICO
- VLEČENO, LUŠČENO IN BRUŠENO JEKLO
- LISTNATE VZMETI
- STROJNE NOŽE
- BRZOREZNO ORODJE IN KROŽNE ŽAGE
- PILE IN RAŠPE
- VALJE ZA HLADNO VALJANJE
- PILGER VALJE IN TRNE
- STROJE IN ORODJA NA PNEVMATSKI POGON
- KOLESNE DVOJICE
- SESTAVLJENE DELE IN ELEMENTE STROJEV IN NAPRAV
- STROJE ZA MEHANSKO PREOBLIKOVANJE (RAZLIČNE STISKALNICE ZA PREOBLIKOVANJE KOVIN V HLADNEM IN VROČEM STANJU ITD.)

1 6 2 0

OBRTNO ZDRUŽENJE
MOZIRJE

objavlja prosta dela in naloge

TAJNIKA

Kandidati morajo izpolnjevati naslednje pogoje:

— da imajo višjo izobrazbo ekonomske ali pravne smeri in 2 leti ustreznih delovnih izkušenj ali srednjo izobrazbo ekonomske smeri in 4 leta ustreznih delovnih izkušenj.

Pismene prijave z ustreznimi dokazili sprejema Obrtno združenje Mozirje.

Razpis velja do zasedbe.

VZGOJNO VARSTVENI ZAVOD
občine Mozirje v ustanavljanju

razpisuje prosta dela in naloge

1. varuhinja za delovno enoto Rečica ob Savinji, za polni delovni čas, za nedoločen čas,
2. varuhinja — pomožna delavka v kuhinji za delovno enoto Nazarje, za poln delovni čas, za nedoločen čas.

Pogoji: končana osnovna šola; starost nad 18 let.

Prošnje pošljite na naslov vzgojno varstveni zavod občine Mozirje, Vrtec Nazarje, 63331 NAZARJE najkasneje 14 dni po objavi razpisa.

Mladina presenetila v Lučah

Same iskrice v očeh in ustnice kar naprej pripravljene na smeh, zdravje in lepota je žarela iz mladega rodu, ki se je na sončno nedeljo popoldne dne 27. maja 1979 zbral na 20. reviji mladinskih pevskih zborov v Lučah, enem najlepših krajev v Gornji savinjski dolini. Narava je za ta dan podarila svoje, mladina vseh osemletk pa je s petjem, glasbo in likovnimi deli pokazala, da je sposobna poleg napornega učenja tudi odlično sodelovati na kulturnem področju.

Predsednik ZKO Mozirje, Anton Venek nas je seznanil z delom mladine in nas uvedel v to enkratno prireditev. Tovarišica, ki je povezovala posamezne nastope, nas je sproti seznanjala s peštrnim sporedom.

Morda moramo dati priznanje najprej tovarišicam in tovarišu iz osemletk, ki so s tako ljubeznijo izbrali program in skrbeli za lepe, pravilne in včasih strokovno celo kar dovršene izvedbe. Seveda, ko takole prijetno poslušamo in uživamo ob petju in glasbi in likovnih stvaritvah mladih, kaj radi pozabimo na tisto drobno, skrito in dolgotrajno delo in tudi potrpljenje, ki je potrebno,

da neko delo zaživi do take mere, da je zrelo za tak nastop. Vsi, ki so vodili ta mladi živčav, imajo svoje redno vsakdanje delo in še morda skrb za družino, pa vendar so našli dovolj časa za to, da bi tudi v mladini vzbudili veselje do petja in glasbe, kot je to bila lepa navada naših dedov. Ob tako uspehi prireditvi se moramo in smo dolžni, da se zahvalimo vsem prosvetnim delavcem, ki so kakorkoli sodelovali z mladino. Zlasti pa gre zahvala tovarišicam Lenki Kralj, Miri Kelemen, Olgi Klemše, Štefki Dešman, Mariji Venek, Mariji Breznik, Anki Rakun, Ivici Selišnik in seveda Jožetu Venišniku.

Petje in glasba in občudovanje likovnih dosežkov daje kulturnemu človeku pravo sprostitve, srečo in pouk obenem ter negovanje narodnih izročil. Spoznali pa smo, da je naša mladina vredna truda in skrbi njihovih vzgojiteljev, saj je vedno pripravljena in sposobna za izvedbo kaj zahtevnih del. Ne vem, kdo je bil bolj navdušen, ali starši, ki so nestrpno in pozorno sledili nastopu svojih otrok, ali pa mladi, ki so polni zagona in

Pojoči otroci v Lučah

ponosa izvajali glasbena dela. Vsekakor, nimamo se česa sramovati! Mlada grla so se podrejela zdaj udarni partizanski pesmi, pa spet tehnično zahtevni umetni pesmi in nato prešerni in mili slovenski narodni pesmi. In prav je tako! Naši otroci se morajo že od svojih mater in očetov naučiti narodne pesmi, ki je samo naša, vsa vedra in šaljiva, pa žalostna in spet polna ljubezni, kakor je pač potekalo življenje ljudskemu pesniku, ki je znal vsa svoja občutja tudi zapeti. Zapijte mi slovensko narodno pesem, je ob

nekem sprejemu mladih iz Slovenije, dejal maršal Tito!

In že so nas navduševali zvoki klavirja in harmonike igrivi in lahkotni, prekipevajoči in vriskajoči, pa temni in viharji in tudi slovesni so bili, kot hvalnica vsemu, kar je lepega na svetu!

Tako lahko res iz srca čestitamo tudi vsem pevkam in pevcem, pianistkam in harmonikarkam!

Mladina pa naj bo tista, ki bo ponesla pesem in glasbo tudi v svoje družine!

M.

Spomini Maksa Senice

Od ključavničarja do poročnika

Časi minevajo, spomini bledejo. Te resnice se zavedamo, ko želimo čimveč zapisati o usodah ljudi, ki so nam priborili današnjo družbeno stvarnost. Dolg bodočim rodovom poravnavamo z obujanjem resnice iz tistega časa velike preizkušnje našega naroda, iz časa najsvet-

lejšega boja, ki ga je kdaj koli bil slovenski človek. Mnogo tega je zapisanega, mnogo pozabljenega, prav zato je dolžnost vseh, ki vedo povedati resnico tistih zgodovinskih dni, da to store.

Pri Nazarjah leži na rahlem vzponu lep zaselek Prihova. V tem okolju je živel in delal Maks Senica — Božo. Kot sin kmeta in malega gostilničarja se je izučil ključavničarske obrti in si poiskal dela v takratnih škofovskih delavnicah v Nazarjah. Že delovna okolica in

takratni časi so na mladega fanta delovali tako, da je kaj kmalu sprevidel velike socialne krivice takratne družbe. Taksnega je vzela takratna jugoslovanska vojska v času, ko se je že pripravljala vojna vihra. 1941 leta se je torej znašel v letalski enoti kraljevske vojske v Veliki gorici. Že prvi nemški napad na letališče je bil poguben, letala so bila vsa uničena in enota se je umaknila v Bosno. Pred Travnikom je vojak Senica doživel prvi spopad s sovražnikom v lastnih vrstah. Med spanjem ga je z vojaškim orožjem napadel petokolonaš in kulturbundovec Starovasnik, ki je bil doma nekeje okoli Vojnika. Rana je bila taka, da so ga prepeljali v bolnico pri Sarajevu. Voznik kamiona, na katerem je bil Senica napaden, je bil Lojze Baštetov iz Pobrež, ta je ranjencu tudi pomagal, med tem pa je napadalec zbežal. V bolnici so ga odrili Nemci in ga kot vojaka spravili v ujetništvo.

V Luckenwaldu pri Berlinu je preživel težke dni vojnega ujetništva v STALAGU III A. Prve dni je bil še zaradi rane zelo slaboten in neboljen. Pa mu je priskočil na pomoč Stanko Miklavc z Ljubnega

tako, da je marsikaj bilo lažje. Ker so Nemci vojne ujetnike iz okupirane Spodnje Štajerske po letu dni dopustili, je tudi Senica prišel nazaj v rodne kraje. Doma ga je že ob prihodu o položaju dobro obvestil brat Ivan, ki je pozneje kot partizan Bonifac padel. Kje drugje, kot na nogometnem igrišču so se zbrali mladi fantje iz Nazarj in okolice. Tam so se tudi pogovarjali o razmerah, ki so takrat vladale v okupirani deželi. Enotni so si bili, da Nemci ne bodo nehali z nasiljem, treba ga bo streti i z lastnimi silami. Tako so mislili in tako tudi ravnali. Nazarje so tedaj že čutile utrip delavskega življenja in porajanje organiziranega upora proti zavojevalcem, saj so na sosednjih Dobrovoljah že bili partizani, ki so vplivali na vse večjo odmevnost osvobodilnega boja in odpora. Vendar tudi Nemci niso podcenjevali sile v naših gozdovih. Nasilje so stopnjevali, misleč, da bodo s tem strli voljo ljudstvu do svobode. Padale so žrtve in tako je naneslo, da so prav iz skupine nogometašev nameravali trije, Franc Kos, Ivan Pečnik in Adolf Papež, kreniti v partizane. (se nadaljuje)

Maks Senica (prvi z leve) z nekdanjimi soborci Jožetom Planovškom, Jožetom Boršnakom in Francem Zajcem

Iz narodno osvobodilne borbe

Piše: Anton Iakovik

Ko je mitraljez utihnil, je domobranec dejal: „Kam so se le zabili ti hudiči, ko ni nobenega nikjer.“ Obema je srce močno tolklo, ko sva bila tako blizu mitraljezovega gnezda. Hren, ki je bil prepričan, da ni več izhoda, je prijel za bombo, da bi jo aktiviral. Prijel sem ga za roko in mu šepnil, naj bo pri miru dokler naju ne opazijo. Na srečo so domobranci odšli, midva pa sva še ostala pod previsom in tam prebila noč. Zjutraj, ko sem mislil vstati, nisem mogel več na noge. Hren mi je svetoval, naj se sezujem, vendar se potem nisem mogel več obuti. Tam sva ostala še štiri dni brez hrane. Hren bi mi rad pomagal, toda ni mogel. Še sam se je komaj držal pokonci. Rekel sem mu: „Veš Hren, poskusi se sam prebiti, jaz pa če bom mogel, bom že prilezel v dolino. Če ne, pa boš vedel kje sem ostal in povej mojim staršem.“ Obljubil mi je, da bo poskusil v Podvolovljeku dobiti ljudi, ki bi me spravili v dolino. Ker je bilo v Podvolovljeku polno sovražnikov ni bilo nobenega po mene. Tako sem se po vseh štirih plazil štiri dni, ko bi zdrav lahko prišel v eni uri. Ves čas nisem drugega zaužil kot zajčjo gozdno deteljico (kislico) in vodo. S pomočjo dveh palic sem se pomikal navzdol. Med potjo sem srečal dva intendanta, ki sta v vreči nesla

PREKLIC

Preključujem vse žajivke, ki sem jih izrekla o Mariji Verko iz Zavodice 9.

JUSTINA ERŽEN,
Zavodice 11.

Savinjske NOVICE

„Savinjske novice“ izhajajo mesečno – Izdajajo SO in delovne organizacije občine Mozirje – Urejuje uredniški odbor – Glavni in odgovorni urednik Aleksander Videčnik – Urečništvu in uprava: Mozirje 175, telefon 063-830-017 – Žiro račun pri SDK ekspozitura Mozirje št. 5076-637-56 – Savinjske novice, glasilo SO Mozirje – Rokopise, objave in oglase za vsako številko sprejemamo do dvajsetega v mesecu – Grafična priprava CZP „Dolenjski list“ – Novo mesto – Tisk: tiskarna Ljudske pravice Ljubljana – Po mnenju IS SRS, Sekretariata za informacije (št. 421. 1/72 z dne 9. maja 1973) je časopis oproščen davka na promet proizvodov.

krompir. Prosil sem ju vsaj za enega, a ga nisem dobil, odšla sta naprej. Jaz pa sem prispel v Podvolovljek do požgane hiše Podpečnik, kjer sem se odločil, da bom prenočil. V tej požgani hiši je bila družina z malim otrokom in dvema starcema. Pekli so si krompir in ga mi nekaj dali. Prosili so me, naj jih ne spravljam v nesrečo in naj odidem. Odšel sem naprej po gozdu in prispel popoldan do hiše, kjer je stanoval gozdar. Prosil sem ga za pomoč in hrano, on me je pa nahrulil, zgrabil za vrat in me vrgel skozi vrata na mrz. Pobral sem se in odšel do neke barake, kjer sta prebivali dve ženski. Ko sta me videli, kakšen sem bil, sta mi svetovali, naj se predam domobrancem, ki so bili v bližini pri kmetu Riherju. Te ponudbe nisem sprejel. Mlajša mi je dejala: „Saj ti ne bodo nič storili, ne bodo te ubili,“ in kmalu je izginila iz hiše. Dobil sem skodelico mleka in košček pečenke. Kmalu za tem so prišli domobranci in me dobili na cesti. Nekaj časa so se norčevali iz mene, potem pa je eden rekel: „Saj vidite kakšen je, pobašite ga in ga nesite.“ Takrat so me zgrabili in odnesli čez most na Riherjovo, kjer je

Prvo leto v novi šoli

9. septembra 1977 smo v Gornjem gradu položili temeljni kamen za novo šolo, ki smo jo zelo potrebovali, kajti pouk v tesnih razredih z razmajanimi in polomljenimi klopi, brez sodobnih pripomočkov, je bil res težaven, tako za učitelje kot za učence. Ko smo polagali temeljni kamen, smo si vsak po svoje želeli, kakšna naj bo nova šola.

Naše želje so se počasi uresničevale. Iz kupov peska, opeke in drugega materiala je počasi rastla šola.

Stari del so prenovili, k njemu prizidali novi del in nastala je velika in sodobna stavba. Z nestrpnostjo in radovednostjo smo pričakali dan, ko bomo prvič prestopili prag nove šole. Otvoritev je bila 9. februarja letos. Učenci smo se za ta dan posebej pripravili, da bi se s tem zahvalili vsem občanom, ki so s svojim samoprispevkom uresničili naše dolgoletne želje. Sedaj hodimo v novo šolo že štiri mesece.

Zdi se nam, da smo v novi šoli svobodnejše zadihali. Hitro smo se privadili tudi malce drugačnemu načinu pouka. V novi šoli imamo dvanajst razredov, garderobi, večnamenski prostor s teraso, kuhinjo, knjižnico, več kabinetov in res so dobro opremljeno telovadnico, kakršno smo si želeli. V novem prizidku šole je tudi vrtec. Tako je z našo novo šolo rešena tudi težava

Urednikova beseda

V prejšnji številki smo objavili sestavek, ki ga je poslalo trgovsko podjetje Savinja iz Mozirja. V njem so pojasnjene nekatere okoliščine okoli njihovih namer zgraditi trgovino v Mozirju. Ker smo želeli naše bralce obvestiti tudi o novogradnji trgovske hiše v Mozirju, za katero je bil že položen temeljni kamen, smo poprosili pri Emoni v Ljubljani, ki naj bi bila investitor, za pojasnila. Vendar po mesecu dni čakanja nismo dobili odgovora. Tako žal ne moremo odgovoriti številnim bralcem na njihova vprašanja glede trgovine na novi lokaciji v Mozirju. Nameravali smo že v tej številki načeti vprašanje zapuščenih kmetij na Solčavskem, pa smo morali zaradi nerazumevanja nekaterih ljudi, ki naj bi sodelovali, stvar preložiti na poznejši čas. To vprašanje je toliko pomembno, da ga ne gre površno obravnavati. Nekateri sestavki so tokrat nekoliko daljši. Pač gre za obvestila, ki jih naši občani morajo podrobneje poznati. Zato je potrebno določeni vsebini posvetiti več prostora. Pred nami je dopustniško obdobje, zato bo najbrže manj gradiva za prihodnjo številko iz javnih dejavnosti. Vabimo bralce, da se javljajo s svojimi sestavki iz svoje sredine, kjer živijo. Vsem, ki se boste podali na dopustniško „potepanje“ pa srečno pot in prijetno sprostitev!

VAŠ UREDNIK

bila začasna postojanka Udarne čete gorenjskih domobrancev, ki jo je vodil Franc Erpič. Bila je že tema. V hiši so me začeli zasliševati. Radi bi izvedeli za kakšno skladišče ali kaj podobnega, pa sem jim odgovoril, da ne vem nič, ker sem bil samo nekaj dni pri partizanih. Tudi zagrozili so mi, da me bodo ubili, če ne bom povedal. Še enkrat sem rekel, da ne vem ničesar in da mi je tudi vse eno, če me ubijejo in me rešijo trpljenja. Ko je Erpič videl, da od mene ne morejo izvedeti ničesar, je enemu ukazal naj gre v kuhinjo k Riherjevi materi, da mi pripravi nekaj hrane. Kmalu je prinesla skodelico mleka, vendar ga nisem mogel pojesti. Vsaka žlička mleka se mi je zaletela, tako da sem se mučil z

njim vso uro. Potem so mi svetovali, da je bolje, če se ne najem, ker sem bil tako sestradan.

Odnegli so me v hlev in zjutraj mi je Tone Zamernik Korenovčev prinesel malo mleka in kruha. V hlevu je bilo še več ujetih partizanov. Tu je bila tudi bolničarka Marija, doma iz Celja, ki je pomagala med ofenzivo obvezati ranjenega komisarja (prip. A. I. to je bila Marija Knapič) in Alma iz Trzica.

Med tem je prišla od nekod vest, da je Tomšičeva brigada poslala domobrancem ultimatum, da morajo stare in bolne ujetice partizane spustiti in lepo ravnati z njimi. Po zaslišanju so mi ponudili, da podpisem pristopno izjavo k G. D. Ko bom ozdravel mi bodo dali tudi propustnico, kjer bo pisalo, da nisem bil partizan, ampak da so me dobili, ko sem napravljal drva. Vedel sem, da me bodo poslali v bolnico in v upanju, da se rešim najhujšega, ker bo morda tudi vojne kmalu konec, sem podpisal. Nato so me spravili v Luče v neko hišo. V sobi je bil biljard in na tem biljardu sem ležal, ko so prišli v sobo Nemci. Med njimi je bil velik močan oficir z odlikovanji – verjetno komandant nemške enote v Lučah. Ko je prebral spremno pismo, me je vprašal, če je dosti banditov v gozdu. Prikimal sem in dejal: „sigurno nekaj tisoč.“ Malo se je začudil, nato pa je ukazal ženski iz te hiše, naj mi preskrbi malo mleka. Ker sem bil žejen, sem prosil za kavo in jo tudi dobil. Med tem je vstopil nek suh Nemec, ki je govoril slovensko in dejal: „Prokleti banditi, sedaj vam bomo pa pokazali da vam zadnja ura teče.“ Tedaj je vstopil neki oficir in ga nagnal iz sobe. Popoldan je zopet prišel komandant in povedal, da me bodo zjutraj prepeljali na Ljubno in me vprašal, če poznam Brtota z Ljubnega.

(Nadaljevanje prihodnjic)

marsikatero mamico ali očka – varstvo otroka.

Predvsem pa je velika pridobitev za našo šolo interna televizija, saj lahko ob njej spremljamo najvažnejše dogodke. Vsa oprema šole je nova, zato se trudimo, da bi jo vedno ohranili takšno, kakršna je sedaj. Na oknih cvetijo cvetlice. Tudi te, se mi zdi, so v novi šoli lepše razcvetele.

Zdaj smo se domenili, da bomo uredili še okolico šole. Imamo že nov asfalt, zdaj moramo urediti še zelenice. Učenci bomo tudi ta načrt s skupnimi močmi uresničili. Preveč smo ponosni na našo novo šolo, da bi jo pustili v zanemarjenem okolju. S tem hočemo pokazati, da smo tudi sami voljni kaj storiti za lep videz šole in njenega okolja.

Letošnje šolsko leto se izteka. Kar žal mi je, ker končujem osmi razred. Kako rada bi še kakšno leto posedala v šolskih klopih, pisala „plonk“ listke, se učila in brezskrbno zbijala šale. Tako čas teče naprej. Zavidam učencem nižjih razredov, ki bodo še naprej obiskovali osnovno šolo, saj se bodo v novi šoli naučili več, kot smo se mi in naši predhodniki v stari. Kljub vsemu sem hvaležna vsem, ki so na kakršen koli način pomagali pri izgradnji naše nove šole v Gornjem gradu.

BRIGITA DELEJA 8. a razred
osnovna šola Fran Kocbek
Gornji grad